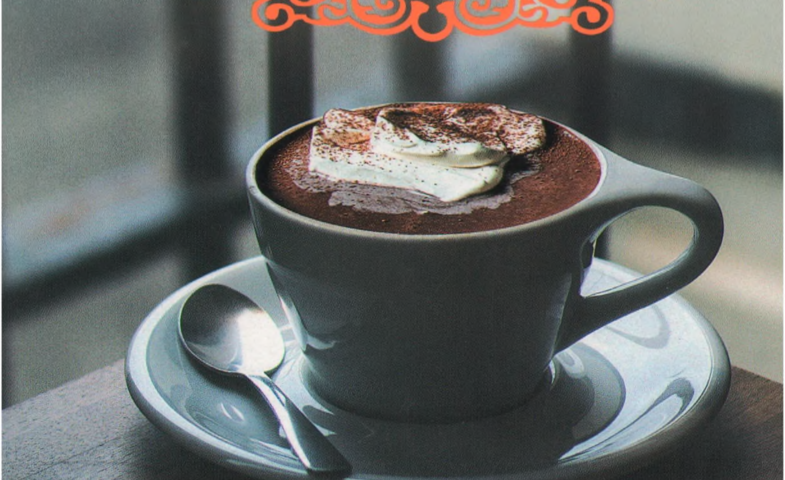
Raftul Denisei

Care Santos
Francesc Miralles

Cel mai frumos loc din lume e chiar aici

roman

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

HUMANITAS fiction

Scris la patru mâini de Care Santos și Francesc Miralles, romanul *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici*, tradus deja în 20 de țări, emană gândire pozitivă și poezie.

Salvată în ultimul moment de la sinucidere de o întâmplare neașteptată, Iris pornește într-o aventură care îi va schimba modul de a vedea viața. După moartea părinților ei într-un accident de mașină, dezorientată și fără nici o perspectivă, ea va fi nevoită să ia lucrurile de la capăt. Iar revizitarea trecutului poate fi o experiență dureroasă și plină de pericole, dar și una aducătoare de fericire, mai ales când lui Iris îi apar în cale doi „iluminați".

„Un duo creativ de scriitori semnează acest delicat roman. Pe de o parte, Care Santos, cunoscută prozatoare cu o spectaculoasă ascensiune, pe de alta, Francesc Miralles, un nume de referință pentru literatura motivațională și autor a numeroase bestselleruri internaționale."

Que leer

„În ***Cel mai frumos loc din lume e chiar aici*** am vrut să exprimăm neliniștile, iluziile, nemulțumirile și bucuriile oamenilor de astăzi, totul învăluit în puțină magie cotidiană, pentru că, uneori, în lume se întâmplă lucruri fabuloase, dar noi, din cauza problemelor și grijilor zilnice, nu ne dăm seama de farmecul vieții, care ne e atât de la îndemână."

Francesc Miralles

Iris e distrusă când părinţii ei mor într-un accident. Într-o zi întunecată şi rece, când se plimbă prin cartier pentru a evita să se întoarcă singură acasă, trăieşte tentaţia de a se sinucide aruncându-se de pe un pod. Dar lucrurile nu se întâmplă astfel şi pare că pentru Iris există un alt plan divin: din momentul în care îi iese în cale o cafenea cu nume straniu – ***Cel mai frumos loc din lume e chiar aici*** – şi întâlneşte un magician care-i dăruieşte un ceas străvechi, oprit pentru totdeauna la ora 12, va trece printr-o serie de schimbări radicale. În viaţa ei intră fermecătorul Luca, care e sursa multor întâmplări miraculoase ulterioare. Pe măsură ce lunile trec, Iris va afla răspunsul la toate întrebările cu adevărat importante: va reuși oare să depășească moartea părinților ei? Se va mai îndrăgosti vreodată? Își va mai găsi locul într-o lume în care se crede complet singură?

Raftul Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Care Santos
Francesc Miralles

Cel mai frumos loc din lume e chiar aici

Traducere din spaniolă de
CORNELIA RĂDULESCU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Andreea Răsuceanu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristian Negoiță
DTP: Radu Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Real

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SANTOS, CARE
Cel mai frumos loc din lume e chiar aici / Care Santos,
Francesc Miralles; trad. din spaniolă de Cornelia Rădulescu. –
București: Humanitas Fiction, 2017
ISBN 978-606-779-160-0
I. Miralles, Francesc
II. Rădulescu, Cornelia (trad.)
821.134.2-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382 / 0723 684 194

Pentru Sandra Bruna,
întotdeauna magică

Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii,
prin ea, au găzduit fără să știe pe îngeri.
EPISTOLA CĂTRE EVREI, 13:2

Nu plânge pentru că ceva s-a sfârșit;
zâmbește pentru că a existat.
L.E. BOURDAKIAN

PARTEA ÎNTÂI

CELE ȘASE MESE ALE MAGICIANULUI

Sub un cer lipsit de vise

Duminică după-amiază nu e un moment potrivit pentru a lua decizii, mai ales dacă luna ianuarie acoperă orașul cu o mantie cenușie care înăbușă visele.

Iris ieșise din casă după ce mâncase singură în fața televizorului. Până la moartea părinților ei în acel accident de mașină, nu dăduse importanță faptului că nu avea un partener. Poate că, dintr-o timiditate incurabilă, i se părea aproape normal ca, la treizeci și șase de ani, experiența ei sentimentală să se fi limitat la un amor platonic neîmpărtășit și la câteva întâlniri fără „va urma".

Și totuși, după tragicul eveniment, totul se schimbase. După plicticoasele zile de lucru ca telefonistă la o companie de asigurări. nu se mai putea bucura de sfârșitul de săptămână petrecut

în familie. Acum era singură. Iar cel mai rău era că-şi pierduse chiar şi capacitatea de a visa.

Fusese o vreme când Iris era în stare să-şi imagineze tot soiul de aventuri care să-i dea sens vieții. Se vedea, de pildă, lucrând la un ONG, unde un coleg tot atât de retras se amoreza de silueta ei și îi jura în tăcere dragoste eternă. Comunicau prin poezii al căror mesaj doar ei îl înțelegeau, amânând clipa sublimă în care aveau să se contopească într-o îmbrățișare fără de sfârșit.

În duminica aceea, pentru prima dată își dădu seama că și asta se sfârșise. După ce a strâns masa și a stins televizorul, o tăcere apăsătoare s-a instăpânit în micul ei apartament. Simțind că-i lipsea aerul, deschise fereastra și văzu cerul plumburiu și fără păsări.

Ieșind în stradă, avu o presimțire neagră. Nu se îndrepta spre un loc anume, însă presimțea că o paște ceva teribil, care o atrăgea asemenea unei genuni.

Ca în fiecare duminică, cartierul rezidențial în care locuia Iris era la fel de pustiu ca sufletul ei. Fără să știe de ce, se îndreptă ca un automat spre podul pe sub care circulau trenurile regionale.

Un vânt înghețat și șuierător îi ciufulea părul, în vreme ce ea privea la hăul brăzdat de liniile

de cale ferată ca nişte cicatrice sclipitoare. Iris se uită la ceas: era cinci după-amiaza. În curând avea să treacă trenul care mergea spre nord. Duminica trecea câte unul din oră în oră.

Ştia, cu trei secunde înainte să apară, că podul avea să vibreze de parcă ar fi anunţat un mic cutremur. Exact intervalul în care să se aplece peste hău şi să se lase învinsă de forţa gravitaţiei. Un zbor scurt, apoi trenul avea să o izbească chiar înainte de a atinge solul.

Totul avea să se petreacă extrem de rapid. Şi ce înseamnă o clipă de durere în comparație cu o viață plină de amărăciune și dezamăgire?

O întrista doar gândul la tot ce lăsa netermi-nat. Şi, într-un fel, o nemulțumea faptul că urma să le facă neplăceri călătorilor, fiindcă serviciile feroviare aveau să se întrerupă în timp ce corpul lipsit de viață avea să aștepte sosirea procurorului și a medicului legist. Noroc că duminica sunt puțini pasageri, iar oamenii nu sunt prea grăbiți. Drept care n-aveau să piardă nici o întâlnire importantă, iată ce o mai consola.

În timp ce se gândea la toate acestea, podul începu să vibreze, iar ea simți cum corpul ei se apleca în mod spontan înainte. Era gata să închi-dă ochii ca să accepte mai ușor căderea, când o

bubuitură care răsună în spatele ei o făcu să se oprească.

Iris se răsuci cu inima bătându-i nebunește din cauza sperieturii și zări un puști de vreo șase ani. În mână ținea încă rămășițele balonului pe care-l înțepase ca s-o sperie. Râse către ea și o luă la goană pe stradă, în jos.

Îl urmări cu privirea, în timp ce o sudoare rece îi scălda ceafa și mâinile. Ar fi vrut să alerge după el. Dar nu ca să-l certe, cum credea copilul, ci ca să-l îmbrățișeze pentru că-i salvase viața. Dar până să se miște din loc, o grăsană îmbujorată apăru de după colț și îl strigă:

— Ángel!

Copilul se grăbi să-și apuce mama de mână, aruncând spre Iris o privire în care se citea teama că ea avea să-l pârască pentru năzdrăvănie.

Dar Iris numai la asta nu se gândea. Plângea fără oprire, pentru că începea să-și dea seama ce fusese pe punctul să facă.

După ce lacrimile i s-au oprit și i s-a limpezit privirea, ochii i-au căzut pe o cafenea din colț pe care n-o văzuse niciodată, deși trecea des pe acolo.

„O fi nouă", își zise, deși aspectul localului nu venea în sprijinul acestei supoziții. Putea trece drept un pub irlandez, toate erau atât de asemă-

nătoare, numai că acesta avea un aer de autenticitate care-l făcea unic. Înăuntru, două lămpi cu lumină gălbuie atârnau peste niște mese rustice, surprinzător de pline la acea oră dintr-o zi de duminică.

Dar ceea ce-i atrase mai cu seamă atenția fu firma luminoasă care pâlpâia deasupra intrării, ca și cum ar fi vrut să o cheme acolo. Iris se opri o clipă și citi cu glas scăzut:

CEL MAI FRUMOS LOC DIN LUME
E CHIAR AICI

Ca norii care trec

Un nume cam prea lung și prea ciudat pentru o cafenea. Și poate chiar asta – era curioasă din fire – a făcut-o să intre. Când a trecut pragul, nici unul dintre clienți nu a înălțat capul s-o privească, parcă nici nu o observaseră.

Doar bărbatul din spatele tejghelei, un om destul de bătrân, cu o coamă de păr alb, a salutat-o cu un zâmbet, semn universal de ospitalitate.

Din cele șase mese, cinci erau ocupate de perechi sau grupuri de prieteni, care vorbeau cu glas atât de scăzut, că nu se auzea nimic.

Dat fiind că prin zonă treceau mai mereu aceleași persoane, Iris s-a mirat că nu recunoștea pe nici unul dintre clienții cafenelei, unde tocmai atunci se auzea un cântec mai vechi al celor de la Beatles. Cântecul îi plăcuse mult pe când era adolescentă:

And in the end, the love you take is equal to the love you make...[1]

A stat o clipă să asculte cântecul care îi provoca amintiri pe cât de plăcute, pe atât de îndepărtate. Era gata să plece, când omul cu păr alb i-a indicat cu un gest că se putea aşeza la masa liberă.

Iris n-a îndrăznit să nu-i dea ascultare.

De parcă faptul că ascultase muzica o obliga acum să şi comande ceva, s-a aşezat cuminte la masă şi a cerut o ciocolată caldă.

După ritmul energic al Beatles-ilor a urmat o baladă lentă a lui Leonard Cohen: *I'm Your Man.*

În timp ce-şi apropia ceaşca de buze, Iris s-a simţit dintr-odată bine. Parcă era, cumva, primită în rândurile lor de străinii aceia din cafenea care-şi vorbeau în şoaptă.

A închis pe jumătate ochii, în timp ce-şi traducea în minte melodia cantautorului din Québec, care fusese bucătar într-un templu zen – asta citise într-o revistă – înainte de a reveni pe scenă. Balada spunea cam aşa: *Dacă vrei un doctor, te voi examina bucăţică cu bucăţică. Dacă vrei un*

1. „La sfârşit, dragostea pe care o primeşti e cât cea pe care o dai." (în engl., în orig.).

şofer, te poţi urca chiar acum. Iar dacă vrei să mă iei la o plimbare, ştii bine că poţi, pentru că...

— ...sunt omul tău.

Speriată, Iris a deschis ochii.

Crezuse că a auzit în gând glasul acela masculin şi grav, numai că la masă, în faţa ei, era aşezat un bărbat. O privea curios, în timp ce-și sprijinea bărbia în palmă. Să fi fost cam de vârsta ei, deşi părul ușor cărunt îi dădea un aer mai matur decât o făcea tenul lipsit de riduri.

Corect ar fi fost să-i spună să plece imediat, şi-a zis ea. Normele de bază ale educației cer ca, deși localul e plin, să ceri voie înainte să te aşezi la o masă. Numai că ea, uluită, a întrebat:

— Cum de-ai ghicit...?

— ...că îți traduceai cântecul? a întrebat-o acelaşi glas pe care-l auzise cu ochii închişi. E ceva absolut normal în cafeneaua asta și la masa asta.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea după o pauză de câteva secunde.

Îndată i-a părut rău că-l tutuise, numai că bărbatul îi inspira încredere. Ca și cum n-ar fi fost complet străin.

— Ne aflăm într-un loc special, a făcut el un gest spre tejghea. Patronul nu e un om oarecare.

A tăcut, aşteptând ca el să continue. Necunoscutul a venit cu lămuriri, coborând şi mai mult vocea:

— E un iluzionist. Unul dintre cei mai buni. Dar și un om de lume. A avut mult succes, dar de câţiva ani s-a retras.

— Un iluzionist?

— Exact, un magician. Un prestidigitator de modă veche. El ţi-a servit ciocolata.

Uluită, Iris a privit instinctiv spre tejghea. Omul cu păr alb a aprobat dând din cap. L-a privit mai atent: ştergea pahare, mai multe şiruri. O ocupație banală, și totuşi avea ceva special. Mişcările lui nu erau cele ale unei persoane în vârstă, de parcă trupul său ar mai fi păstrat vigoarea anilor tinereţii. Avea un aer în acelaşi timp decadent și distins, ca un june-prim dintr-o fotografie veche.

Tânărul cu păr cărunt și-a continuat explicațiile.

— Nu numai patronul e special, ci și localul. Fiecare masă are niște însușiri ciudate.

— Ce fel de însușiri?

— Să zicem că e vorba despre un soi de magie.

Iris era convinsă că necunoscutul o lua peste picior, așa cum fac adulții cu copiii naivi. A obser-

vat inelul pe care-l purta pe policar. Cunoscuse o singură persoană care purta inel pe degetul mare: tatăl ei. Faptul insolit i-a dat imediat o senzație de bine. Mai mult, dintr-odată îi era simpatic bărbatul care o lua peste picior vorbind cu un ușor accent străin.

— Nu zău? Și în ce ar consta magia mesei la care stăm?

— Păi, cine se așază pe locul pe care stau eu poate citi gândurile celui care stă pe locul tău. De-asta am știut că traduceai cântecul lui Leonard.

— Aiureli, a răspuns ea cu o siguranță care nu o caracteriza. Precis că mi-ai citit pe buze și ai vrut să te dai mare.

— Mai vrei o dovadă? a contraatacat el amuzat, lăsându-se pe spătarul scaunului. Uite că ți-o dau: chiar acum te gândești că nu m-ai văzut niciodată prin cartier. Te întrebi ce caut aici și de unde vin, căci, deși îți vorbesc bine limba, ți-ai dat seama că intonația nu e tocmai cea naturală.

Era logic ca Iris să-și cunoască din vedere vecinii, iar tipul era conștient de accentul pe care-l avea. Deci era logică pură, nu magie. Totuși, ca să nu-l dezamăgească, și-a amintit de o maximă învățată la Facultatea de Jurnalism: „Nu lăsa

nicicând realitatea să-ți strice un subiect bun".
A rămas câteva clipe pe gânduri. Totul putea fi doar un truc de seducător profesionist.

— Firește, știu și treaba cu inelul, a rostit el chiar atunci.

— Ce inel? a căscat ea ochii, în timp ce pulsul i se accelera.

— Știu că te-a făcut să te gândești la cineva drag. Și că te întrebi dacă, în afară de inel, mă mai asemăn și în alte privințe cu el. Știu și că, nu de mult, acel cineva a plecat pentru totdeauna și că absența lui te face foarte tristă.

Prefăcându-se indiferentă, Iris a sorbit din ceașca de ciocolată, apoi a spus:

— Prin urmare, trebuie să am grijă la ce mă gândesc.

— N-aș spune asta. Prin ele însele, gândurile nu sunt nici bune, nici rele, știai?

— Ce vrei să spui?

— Oamenii de știință susțin că zilnic ne trec prin cap cam șaizeci de mii de gânduri. Pozitive sau negative, banale sau profunde. Nu trebuie judecate: sunt ca norii care trec. Suntem răspunzători de faptele noastre, nu de gândurile noastre. Așa că, dacă te neliniștește vreo idee, pur și simplu pune-i eticheta de „gând" și las-o să treacă.

„Vorbeşte bine tipul", şi-a spus Iris, întrebându-se, totuşi, dacă omul chiar era în stare să-i citească gândurile.

— Şi revenind la ce gândeai mai devreme, ai ghicit: nu sunt din cartier. Şi nici din țara asta. Uneori am senzația că nici de pe planeta asta, că am picat aici accidental dintr-o lume îndepărtată. Şi m-am lovit atât de rău, că am uitat până şi de unde vin. Ca să aflu, va trebui să aştept să treacă pe aici nava mea și să mă culeagă.

Iris se amuza ascultându-l. Dacă voia să-i facă curte, era pe drumul cel bun; până una-alta, îi devenise simpatic.

— Măcar ştii cum te cheamă, nu?

— Mă cheamă Luca.

— E un nume italian, la fel ca accentul tău, a spus ea, fără să se prezinte la rândul ei. Există italieni pe alte planete?

— Totul e posibil, a surâs el melancolic. Dar, sincer, nu prea îmi pasă. Ştiu doar că noi doi ne aflăm acum în cafeneaua asta.

Iris a oftat, apoi a repetat cu glas tare numele localului:

— Cel mai frumos loc din lume e chiar aici.

Câine mic caută iubire mare

Întâmplarea de duminică a făcut ca Iris să înceapă săptămâna cu un mic zâmbet pe buze. Dintr-odată, sarcina de a răspunde la telefon la compania de asigurări nu i se mai părea chiar atât de îngrozitoare. Era obișnuită să răspundă acelorași întrebări, așa că putea vorbi și în același timp să se gândească la altceva. Orele treceau mai repede decât de obicei acum că-și amintea întâlnirea cu Luca, din cafeneaua peste care dăduse în mod neașteptat.

Până și munca aceea plicticoasă își avea misterele ei. Pe Iris o intriga de multă vreme așa-numita „oază fără apeluri". După ore întregi de apeluri neîntrerupte, brusc se făcea liniște, fără nici o explicație logică. De parcă ar fi trecut pe acolo un înger. Oaza aceea dura cel mult două minute, după care monitoarele reîncepeau să

pâlpâie, anunţând un nou val de apeluri telefonice.

Ca de obicei, Iris profita de pauza asta ca să răsfoiască ziarul gratuit care circula pe la mese. A luat-o de la sfârşit, de la paginile cu programul TV şi ştirile sportive. A citit apoi titlurile secţiunii mondene şi privirile i-au fost atrase de un anunţ din josul paginii.

Ilustraţia ce-l înfăţişa pe căţelul de adoptat, cu un număr de telefon dedesubt, i-a trezit nişte

amintiri plăcute. Semăna leit cu un câine pe care-l văzuse cu mulţi ani în urmă, într-o cabană de munte, unde petrecuse cel mai frumos sfârşit de săptămână din viaţa ei. Mulţumi în gând căţelului din anunţ pentru că o făcuse să-şi reamintească atâtea lucruri uitate. În mijlocul „oazei", închise ochii ca să-şi aducă mai bine aminte acele zile de aur.

Iris avea şaisprezece ani şi plecase cu şcoala pentru patru zile la munte. La ora trei dimineaţa se urcase într-un autocar ticsit de schiuri şi bocanci, ai cărui pasageri n-aveau deloc de gând să doarmă.

Ea nu ştia să schieze, dar îşi dorea nespus de mult să vadă zăpada. În oraşul ei văzuse doar câte o ninsoare blândă, care nu se aşeza. Dar acum avea să ajungă pentru prima dată într-o lume cu desăvârşire albă.

Peisajul invernal o entuziasmase, deşi primii paşi pe schiuri s-au terminat brusc. În timp ce cobora în frână de plug pe o pistă pentru începători, se împiedicase, căzuse şi îşi sucise glezna. Întinsă pe patul imaculat, Iris zărise o siluetă portocalie care aproape că zbura către ea.

Salvamontistul avea probabil douăzeci şi ceva de ani. În clipa în care se aplecase peste ea ca s-o

întrebe cum se simte, știuse că băiatul cu fața cam lătăreață îi plăcea. Îi scosese bocancul și se apucase să-i miște atent piciorul înghețat. Când Iris slobozise un strigăt de durere, îi spusese: „Cred că ți-ai fracturat glezna".

Apoi o ridicase în brațe și o dusese jos, la punctul de prim ajutor. Iris se simțea ca o prințesă în brațele lui Făt-Frumos. Când au ajuns, Iris era deja amorezată de salvamontist.

Spre mirarea colegilor, a refuzat să se întoarcă acasă pentru a fi examinată de un medic din oraș. A preferat să rămână la cabană, în pat, cu un bandaj provizoriu, și să ia antiinflamatoare.

A doua zi, colegii au plecat, după micul dejun, cu schiurile pe umeri, și au revenit tocmai la jumătatea după-amiezii. Deși abia se putea mișca și durerea năvălea în rafale greu de suportat, ea tremura de fericire: Olivier – așa se numea salvamontisul – îi promisese că-i va aduce la prânz o supă caldă și pâine proaspătă.

A așteptat cu mare emoție scurta vizită; să fie oare adevărat că fericirea constă în puterea de a o aștepta, așa cum Micul Prinț îi spunea Vulpoiului? Nu s-a petrecut nimic special între ei, căci salvamontistul păstra distanța și nu era defel vorbăreț, însă Iris a văzut în gestul lui un torent de iubire.

A doua zi la prânz a venit iar, în hanoracul portocaliu și cu bolul de supă în mână; după el, un cățel, care semăna leit cu cel din anunț, s-a strecurat rapid, a fugit spre patul ei și i s-a cățărat în poală, unde s-a scuturat viguros de zăpadă. Văzând că umpluse patul cu pulbere albă, Olivier dăduse să-l gonească, dar ea îl implorase: „Nu, te rog! Lasă-l să stea, a înghețat de tot!"

Amuzat, salvamontistul își privea cățelul care, mândru nevoie mare, se culcușea în brațele protectoarei. „E un câine foarte alintat", a zâmbit el. „Vin să-l iau peste vreo două ore, când ies din tură. Poartă-te frumos, Pilof", a spus înainte de a închide ușa după el.

Iris reușise exact ce-și dorea: Olivier avea să se întoarcă să-și ia cățelul, care începea să închidă ochii și să se întindă a somn. Acum, amintindu-și, aproape că simțea în nări mirosul de blană udă care impregna încăperea.

O siluetă deșirată o readuse pe Iris în biroul unde reîncepeau să pâlpâie toate telefoanele.

— Ce e cu tine, o certă șeful de tură, nu vezi că sunt apeluri?

Masa trecutului

Soarele asfinţise. În drum spre casă, Iris simţi dorinţa irepresibilă de a trece pe la cafeneaua descoperită cu o zi în urmă. După ziua lungă de la birou, se întreba chiar dacă totul fusese adevărat. Nu trecuseră decât douăzeci şi patru de ore, dar amintirea părea incredibil de îndepărtată. Şi dacă totul fusese doar un vis?

Ajunsă la colţ, aproape că fu mirată să vadă firma luminoasă insolită – *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici* – care clipea intermitent, de parcă ar fi ameninţat să se stingă dintr-un moment în altul, trăindu-şi ultimele clipe ale unei vieţi îndelungate şi complicate. Temperatura scăzuse vertiginos, geamurile erau aburite.

În timp ce Iris ştergea cu mâna o bucată de geam, îi reveni în memorie staţiunea de schi din adolescenţă, împreună cu salvamontistul şi căţelul

lui. Amintirea din adolescență să fi fost oare motivul scăderii bruște de temperatură? Nu se spune că bătaia din aripi a unui fluture din Hong Kong declanșează un uragan în New York? Și, dacă gândurile ar fi la rândul lor o bătaie din aripi, oricât de ușoară, oare n-ar putea influența realitatea?

„Ia mai lasă filozofia“, își spuse în timp ce-și lipea nasul înghețat de geam ca să privească înăuntru. Dezamăgire, localul era pustiu. Nici măcar magicianul cu claia de păr alb nu se afla la locul său în spatele tejghelei. Exact atunci, un zgomot ca de explozie răsună deasupra capului ei, speriind-o de moarte.

I-a luat ceva timp să priceapă că firma luminoasă se stinsese definitiv. Și că în local se făcuse întuneric. Nici o mișcare, nimeni care să se agite să repare pana de curent, pesemne că localul era închis. Era gata să plece, când ușa s-a deschis și a zărit în beznă părul alb al magicianului.

— De ce nu intri? O să îngheți aici afară, a spus acesta cu un glas lugubru.

— Dar a căzut lumina!

— A căzut, dar o să revină. Intră, te conduc eu.

Acestea fiind zise, a scos din buzunar o lanternă mică și plată, ca acelea pe care le folosesc plasatorii în sălile de cinema, și a luminat o masă

din centrul localului. După ce Iris s-a aşezat, omul a intrat într-o încăpere din spate, lăsând-o singură în întuneric.

Ce naiba căuta ea într-o cafenea pustie, cufundată în beznă? La fel de densă ca bezna era şi liniștea. Se auzeau doar bătăile surde ale secundarului unui ceasornic. Pesemne un vechi ceas de perete, după cum răsunau.

Era gata să-l strige pe magician ca să o scoată de-acolo, să-i spună că trebuia să plece imediat, însă bătăile ceasului o hipnotizau. Deodată, un glas cunoscut:

— Tic-tac, tic-tac...

— Luca, tu ești? a tresărit ea.

— Nu, sunt un ceas, a răspuns el cu un ușor accent italian. Nu-l auzi? Tic-tac, tic-tac...

— Nu te mai prosti. Nu ți s-a spus niciodată că te porți ca un copil?

— Întunericul ne transformă pe toți în copii. Până și cei mai curajoși caută în mod inconștient mâna mamei când se pomenesc în beznă. Ascultă, te rog, ceasul ăsta.

Nedumerită, Iris a ascultat atent ticăitul secundarului. Misteriosul ei însoțitor păstra tăcerea.

— Pare un ceas ca toate ceasurile, dar nu e, a continuat Luca după câteva clipe.

— De ce spui asta?

— Merge înapoi, căutând lucrurile uitate. E magic.

— Sigur, ca toate de aici, a replicat Iris pe un ton cam ironic. Şi probabil că şi masa la care stăm e vrăjită. Care e trucul? Şi te previn că un truc pe-ntuneric n-are nici un haz.

— Dimpotrivă! Reprezintă gradul maxim de măiestrie pentru un magician: întunericul dezvăluie totul.

— Dar eu nu văd nimic, a protestat ea.

— Asta se întâmplă cu trecutul: e pretutindeni, dar nu-l vedem. De aceea nu reuşim să scăpăm lesne de el. Suntem precum o corabie imobilizată de o ancoră înfiptă în adânc. Ceea ce nu înseamnă că nu o putem smulge ca să ne continuăm ruta.

— Eu nu am nici o rută, nu ştiu pe unde navighez şi ce mă ţine legată. Nu ştiu nici măcar de unde vin. Cum pot atunci să umflu din nou pânzele corăbiei?

— Poate că te învaţă masa asta.

— Masa trecutului?

— Poţi să-i spui şi aşa. Te va ajuta să scoţi la lumină întâmplări pe care le credeai uitate. Dacă tragi de ele, ajungi la ancoră. De fapt, nici nu ai

nevoie de ancoră: trebuie doar să tai frânghia care te ţine legată de trecut, iar vântul vieţii va face restul.

— Hai să lăsăm corăbiile, a spus Iris, care începea să se simtă ciudat de confortabil în întuneric. Vrei să ştii ceva? Chiar azi mi-am amintit o întâmplare veche. Nimic important, dar am fost fericită s-o retrăiesc.

— Dacă te-a făcut fericită înseamnă că e importantă. Atunci când ne îngropăm clipele de fericire renunţăm la cea mai bună parte a noastră; putem arunca peste bord multe lucruri, niciodată însă clipele acestea.

— Dar se spune că memoria trebuie să se elibereze de amintiri ca să poată înmagazina informaţii noi... În fine, să lăsăm teoriile. Vreau o dovadă că masa asta e în stare să-mi readucă amintiri uitate. Surprinde-mă!

După aceste cuvinte, Iris a simţit o atingere uşoară pe ceafă. Nu ştia ce să spună, dar l-a bănuit pe Luca.

— Tu ai fost?

Tăcere. Undeva în spatele ei s-a auzit zgomotul unui scaun tras, urmat de o tuse şi de un murmur de voci aproape imperceptibil.

— De ce nu spui nimic?

În clipa aceea a revenit curentul.

Uimită, Iris a constatat că localul era plin de lume. De parcă bezna îi silise pe toți să se comporte cu discreție, revenirea luminii a ridicat brusc tonul conversațiilor. Se auzea și zgomotul ceștilor și farfuriilor. Magicianul se afla la locul său, la bar, umplând de zor pahare.

Doar Luca dispăruse. Dar înainte de a părăsi masa, lăsase pe ea, chiar în mijloc, un pachețel așezat vertical, atent învelit, cu o etichetă lipită pe care scria cu litere de tipar:

PSIHANALISTUL DE BUZUNAR

Iris a zâmbit la vederea ciudatului cadou. O glumă, precis. Cum adică, un psihanalist înalt de zece centimetri și lat de patru?

Era gata să deschidă pachetul misterios, când și-a dat seama că un grup de bătrâni în frac și papion o privea atent. S-a uitat în jur și a constatat, mirată, că toți clienții purtau haine de epocă și afișau un aer ceremonios tipic altor vremuri.

Și-a amintit ce-i spusese Luca înainte de a se face nevăzut: „Trecutul e pretutindeni, dar nu-l vedem". S-a mai uitat o dată prin sală – nu, nu cunoștea pe nimeni.

S-a ridicat, voia să deschidă cadoul neobişnuit la ea acasă. A pus pacheţelul în buzunar şi a ridicat mâna în semn de rămas-bun în direcția magicianului, ocupat să-şi servească clientela târzie. N-a apucat să deschidă ușa, că patronul se afla lângă ea:

— Și chiar nu vrei să bei ceva? Azi avem prețuri mai mici în onoarea clienților noștri.

— Ba da, dar nu aici. Mă duc acasă să trag o dușcă de trecut.

— Nu e rău. Între trecut și viitor nu e decât un pas. Căci orice ar spune maeștrii zen, ceea ce nu există e tocmai prezentul.

— De ce spuneți asta?

— Uite, să-ți dau un exemplu simplu: întrebarea pe care mi-ai pus-o ține deja de trecut. Iar răspunsul pe care ți-l voi da se află încă în viitor. Când îl vei avea, va fi de-acum în trecut, iar viitorul va fi în altceva. Nu există timp pentru prezent! Venim din trecut către un viitor care, la rândul său, devine trecut: așa e viața!

— Păi atunci, credeți că... nu există chiar nimic care să se petreacă în prezent?

Magicianul a stat un pic pe gânduri, apoi a spus pe un ton energic:

— Mă rog, poate că da. Există și lucruri care au loc mai ales în prezent.

— Și care ar fi astea?

Omul s-a gândit o clipă, mângâindu-și o barbă inexistentă. Brusc, toți clienții de la mese tăcuseră și îi priveau curioși. Până și lumina parcă se schimbase, era mai puternică în jurul ei și al magicianului, ca și cum localul s-ar fi transformat într-o sală de spectacol și cei doi urmau să producă o scamatorie impresionantă.

— Magia are loc în prezent, a spus el cu privirea-i scânteind.

— Nu cred în magie.

— Înțeleg... Uite, văd că ai buzunare la haină... Mai știi ce aveai în buzunare?

— Păi, am pus acolo cadoul pe care mi l-a făcut un prieten, dar...

— Le poți spune acestor domni ce aveai în buzunare când ai intrat aici?

Iris și-a dat seama atunci că toți clienții se uitau la ea; asta a intimidat-o puțin, dar și-a făcut curaj și a intrat în joc:

— Aveam cheile casei, ceva mărunțiș și câteva bomboane.

— Doar atât? Gândește-te bine.

Iris a insistat: era sigură.

— Vrei să te uiţi acum şi să vezi ce ai în buzunare? Începe cu dreptul.

Iris a extras cheile și le-a arătat publicului. Apoi, patru bomboane învelite în staniol colorat şi vreo două monede şi, fireşte, pacheţelul cu psihanalistul de la Luca.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că în celălalt buzunar se află orele cele mai importante din viaţa ta?

N-a avut replică la ciudăţenia asta. A vârât totuşi mâna în buzunarul stâng. Nu era gol. Conţinea un obiect greu şi dur, pe care nu-l văzuse niciodată. Un vechi ceas de buzunar, aurit şi cu un cadran din sidef. Arăta orele douăsprezece fix. Cu nişte ani în urmă, pesemne că fusese extrem de valoros, dar acum acele erau mâncate de vreme şi nu mai funcţiona.

Publicul a scos un murmur de admiraţie la vederea obiectului.

— Aparţine cuiva dintre domniile voastre? a vrut să ştie magicianul.

Nu a răspuns nimeni.

— Atunci e limpede că cea care are nevoie de el eşti dumneata; şi, coborând vocea: Am înţeles că în seara asta ai stat la masa trecutului.

— Dar încă nu mi-am amintit nimic din ce-am uitat!

— Așa funcționează masa aia, a surâs magicianul, cu efect întârziat. Ne vedem în viitor! Amintește-ți să te uiți la ceas, te va ajuta să înțelegi timpul.

După care s-a întors către spectatori și a cerut cu glas tare:

— Aplauze pentru asistenta mea de azi!

Stingherită, Iris a primit ovațiile entuziaste și s-a grăbit să plece. Categoric, locul acela era mult mai straniu decât crezuse.

Un psihanalist de buzunar

Întoarsă acasă, Iris a pus o pizza la cuptor, în timp ce privea cu alți ochi locul care fusese căminul ei încă din copilărie. Exact cum spusese Luca, era ticsit de obiecte evocând un trecut care se rupsese în momentul morții părinților ei. Fotografii de familie, dar și obiecte care vorbeau despre clipe și locuri care nu vor reveni niciodată.

Și-a scos paltonul și s-a întrebat dacă n-ar fi mai simplu să smulgă ancora și să se mute într-un apartament lipsit de toată încărcătura asta emoțională. Undeva unde ar putea să-și aleagă singură amintirile care s-o însoțească.

Acest gând i-a readus în minte ciudatul anunț pe care-l decupase din ziar:

CÂINE MIC CAUTĂ IUBIRE MARE

A zâmbit şi s-a uitat încă o dată la ilustraţia în care căţelul semăna atât de bine cu Pilof. Dintr-odată a simţit impulsul de a suna.

Telefonul a sunat de trei ori până să audă glasul molcom al unei femei. Aceasta a lămurit-o pe Iris că acolo era o societate de protecţie a animalelor, care se afla în afara oraşului.

— Doriţi să adoptaţi un câine sau doar să ne faceţi o vizită? a întrebat femeia pe un ton amabil.

— Adevărul e, a spus Iris cam ruşinată că sunase, că acest căţel din anunţ e leit cel pe care l-am văzut pe când eram foarte tânără. Mi-ar plăcea să-l iau acasă, a adăugat, mirându-se singură de ceea ce tocmai spusese.

Bătrânica cea amabilă a râs, apoi a lămurit-o:

— Mă tem că asta nu e posibil. Nu avem nici un câine care să arate aşa, e doar o ilustraţie pentru anunţ.

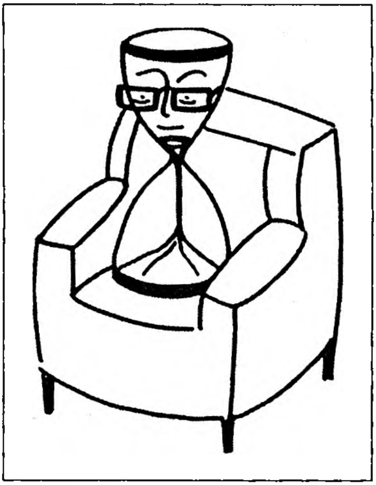
— Înţeleg, a spus Iris dezamăgită.

— Dar să ştiţi că avem şi alţi câini în căutare de o iubire mare! Dacă veniţi să ne vizitaţi, am să vi-i prezint cu mult drag.

— Am să mă gândesc, a zis ea şi a închis.

Apoi a scos pizza din cuptor, a tăiat-o şi a adus-o la masă. În timp ce lua prima îmbucătură, şi-a dat seama că povestea cu căţelul o făcuse să

uite de darul lui Luca. A scos „psihanalistul de buzunar“ din pungă și, emoționată, a revenit în living. Orice-ar fi fost, era dovada clară că Luca exista și că se gândise la ea. Desfăcând pachetul, a constatat, mirată, că era vorba despre un fotoliu mititel din cauciuc pe care se afla o clepsidră în chip de psihoterapeut. Pe cutie scria: *Psihanalistul de buzunar. Nu pleacă în concediu în august!*

Apoi a întors cutia și a citit:

Cu toții ne-am propus la un moment dat să facem terapie. Dar de ce să investești o avere într-un

psihanalist când îl poți avea acasă la tine, gata să te asculte în liniște ori de câte ori vrei?

Și-a zis că Luca o lua peste picior, dar pe urmă a extras din cutie instrucțiunile de folosire pentru ca „psihanalistul“ să funcționeze timp de o mini-ședință de cinci minute – atât avea nevoie nisipul pentru a se scurge. „Ce-ar fi să săpăm un pic în trecut?“ și-a spus Iris. „Dar nu vreau decât amintiri plăcute, celelalte n-au decât să fie date definitiv uitării.“

Acestea fiind zise, a mai mușcat din felia de pizza și s-a dus să ia o foaie și un pix, apoi a întors clepsidra cu chip de psihoterapeut. Își propusese să noteze în cinci minute toate amintirile de neșters pe care, cu toate acestea, le îngropase în nisipul rutinei.

LUCRURI PE CARE N-AR FI TREBUIT SĂ LE UIT NICIODATĂ

- *Nopțile de insomnie înainte de Crăciun (și cum dădeam fuga în salon la șapte dimineața ca să desfac cadourile).*
- *Prima plimbare pe bicicletă fără să cad.*

- *O călătorie la Tunis cu tăticu' și mămica, care mi-au spus că la întoarcere, pe aeroport, urlam că voiam să rămân acolo.*
- *Sărutarea pe care mi-a furat-o pe culoarul școlii băiatul cel mai nasol din clasă.*
- *Olivier și Pilof.*
- *Un film dramatic care m-a făcut să râd cu lacrimi.*
- *Iubitul acela din campus care săruta atât de bine (păcat că n-a durat).*
- *Când a înflorit laleaua din bulbul pe care mi l-a dat cineva care fusese în Olanda.*

Psihanalistul a pus punct ședinței, nisipul se scursese în întregime. O ședință scurtă, dar intensă. Iris avea ochii umezi.

— Pe mâine, doctore, a spus în chip de rămas-bun.

Lucrurile cele mai rele pot fi și cele mai bune

În marțea aceea, Iris a hotărât să-și ia o zi de concediu. După moartea părinților se dusese la lucru zilnic, drept care acum avea chef să bată străzile. Șeful de tură era însă de altă părere, după cum i-a dat imediat de înțeles:

— Regulamentul de ordine interioară spune clar: trebuie să anunți cu o lună înainte.

— E un caz de forță majoră, a spus ea, silindu-se să nu pufnească în râs. Mă duc să fac o adopție.

Glasul interlocutorului a trecut de la stupoare la curiozitate.

— Adopți un copil în calitate de mamă singură? E băiat sau fată?

— Încă nu știu. Știu doar că e un cățel.

Și a închis repede, conștientă că gestul putea să o coste locul de muncă, sau măcar o admonestare

din partea firmei. Numai că nu dădea doi bani pe asta. A luat anunțul dat de adăpostul pentru animale (adresa o notase pe spate) și s-a gândit să treacă mai întâi pe la cafenea. Ar fi fost a treia vizită la *Cel mai frumos loc din lume*, dar prima din cursul acelei dimineți.

Deși era deschis, s-a întrebat dacă la ora aceea Luca era acolo; pesemne că nu, poate că era la lucru. Era italian, așa îi spusese, dar cam asta era tot ce știa despre el.

Iar ea voia să afle mai multe.

Ziua era senină, așa că a mers agale, bucurându-se de soarele călduț de iarnă. În timp ce traversa podul peste liniile de cale ferată, Iris s-a înfiorat. Cu doar trei zile în urmă fusese gata să termine cu totul chiar acolo. De atunci nu se schimbase nimic fundamental în viața ei, dar simplul fapt că rezistase tentației suicidale o făcuse să cunoască acea cafenea magică. Iar acum era pe punctul de a adopta un cățel.

„Tare ciudată e viața“, și-a spus mergând mai departe, fără să privească înapoi.

Cafeneaua era deschisă și dinăuntru emana o aromă plăcută de ciocolată și fursecuri proaspete. I s-a făcut foame și s-a simțit cuprinsă de bună dispoziție, așa că a împins hotărâtă ușa de

la intrare. Magicianul freca tejgheaua cu o cârpă umedă. Printre clienţi, Iris i-a recunoscut pe unii pe care-i văzuse în zilele precedente. Exact cum se întâmplase prima dată, nimeni n-a părut să o ia în seamă, în timp ce căuta o masă la care să se aşeze.

Căutarea a fost scurtă, căci Luca o aștepta la o masă lipită de perete. Iris a simțit fluturi în stomac – o senzație pe care n-o mai avusese de mult timp.

Italianul și-a ridicat privirea și i-a surâs în timp ce învârtea lingurița în ceașca de ciocolată, care parcă își răspândea aroma în întreg localul. Vizavi, pe masă, o aștepta una identică, plus o farfurie cu fursecuri.

— De unde știai c-am să vin?

Drept răspuns, Luca a zâmbit. Se auzea un cântec care ei îi plăcea la nebunie. Pentru prima dată după mult timp, a avut impresia că se afla la locul și momentul potrivit. Da, chiar aici își dorea să fie, nicăieri altundeva. Să fie asta fericirea? Adică să-ți dai seama că cel mai frumos loc din lume e chiar aici?

Iris s-a așezat la masă, atentă la prima strofă a cântecului lui Feist, o cântăreață canadiancă la modă:

Secret heart
What are you made of?
What are you so afraid of?[1]

— Ei bine, și ce are special masa asta?

Înainte de a răspunde, Luca a sorbit din ciocolată, în timp ce Iris îi admira puloverul pe gât bleumarin, din care răsărea capul cuiva cu o expresie senină. Părul cărunt îi conferea un aer de aristocrat boem.

— E masa cea mai terapeutică din local, i-a declarat în timp ce lăsa ceașca pe farfurioară.

— De ce? a vrut ea să știe, așteptând ca patronul să-i toarne ciocolata caldă în ceașcă.

— Pentru că ne învață să găsim lumina în întuneric. Cine se așază aici află că lucrurile cele mai rele pe care le-a pățit pot fi uneori și cele mai bune.

Imediat i-au revenit în minte podul de peste calea ferată, balonul care i-a bubuit în spate și cum descoperise această cafenea, dar s-a prefăcut că nu pricepe nimic. Se bucura de răbdarea cu care îi vorbea Luca, o făcea să se simtă ca în copilărie, când tatăl ei îi spunea povești ca să adoarmă.

1. „Inimă secretă / Din ce ești tu făcută? / De ce ți-e atât de frică?" (în engl., în orig.).

— Acum un an am citit un articol referitor la acest fenomen. Un scriitor japonez povestea ce i se întâmplase unui ofiţer din ţara lui în timpul războiului din Manciuria. Militarul fusese capturat de sovietici şi aruncat în fundul unui puţ, lăsat să moară de frig şi sete în beznă. Numai că, în toată deznădejdea aia, o dată pe zi avea loc ceva minunat.

— Ei, asta-i, ce poate fi minunat în fundul unui puţ?

— Până și într-o situație atât de disperată, omul primea în fiecare zi un dar. Atunci când soarele se afla chiar deasupra, preţ de câteva minute lumina pătrundea până în fundul puțului. Ofiţerul o descria ca pe o explozie strălucitoare de speranță.

— Și ce s-a întâmplat?

— După câteva zile a fost salvat de camarazii săi; în ciuda oricărui pronostic, a scăpat cu viață. Și totuși, mulți ani după sfârșitul războiului, omul continua să-și amintească de acel episod cu nostalgie.

Iris a muiat un fursec în ciocolata densă și, înainte de a-l duce la gură, a spus:

— Dar nu pricep cum poți fi nostalgic după o experiență atât de groaznică.

— Ai pus punctul pe i, s-a entuziasmat Luca, aşezându-şi o mână peste a ei şi făcând-o să-şi dorească s-o lase veşnic acolo. Tocmai pentru că trăia în cea mai neagră disperare, raza aceea de lumină reprezenta o injecţie de fericire pentru el. Deşi ofiţerul a reuşit să-şi refacă viaţa după război, spunea că niciodată nu mai trăise fericirea acelor minute când lumina ajungea pe fundul puţului.

— Frumoasă poveste, a spus Iris, simţind cum inima îi bate mai tare.

— Şi la fel de reală ca viaţa însăşi. Ne învaţă ceva despre fericire: o pot percepe cu toată intensitatea doar cei care au avut şi suişuri, şi coborâşuri, căci este vorba despre un joc de contraste. Cei care trăiesc căldicel, navigând printre emoţii moderate, nu vor cunoaşte nicicând esenţa vieţii. Asta e învăţătura poveştii cu puţul: uneori trebuie să atingi fundul prăpastiei ca să înţelegi măreţia cerului.

— Vorbeşti ca un poet. Eşti poet? Uite, încă nu ştiu nimic despre tine.

— Mă limitez la a repeta ce au spus alţii, a zis Luca, modest. În plus, masa asta e încărcată cu speranţă.

Iris i-a zâmbit larg şi i-a mângâiat mâna cu buricele degetelor.

— De ce nu-mi povesteşti nimic despre viaţa ta? Nu e corect ca tu să ştii atâtea despre mine, iar eu...

Dar Luca părea că n-o auzise şi a întrerupt-o:

— Ca veteran al acestei cafenele, am să te pun la treabă, îţi dau o temă. Vreau ca la masa asta să-ţi aminteşti clipele cele mai grele prin care ai trecut și să descoperi ce a ieșit bun din ele.

— Sper să fiu o elevă silitoare.

— Deja ești, dar înainte de a începe trebuie să te duci la bar și să-i ceri ceva magicianului. Am aflat că v-ați împrietenit, a zâmbit el, iar Iris, amintindu-și de seara precedentă, s-a îmbujorat. Mi-ar fi plăcut și mie să văd trucul cu ceasul... Ştii că ești privilegiată? De mult nu mai făcuse așa ceva magicianul.

— Da, a fost ceva special, a bâiguit ea, căutând ceasul în buzunarul paltonului. Cu toate că ceasul ăsta pe care mi l-a dăruit e tare ciudat. Merge, și nu merge. Uită-te și tu, a zis ea, punând ceasul pe masă.

Acele arătau tot ora douăsprezece fix, ca în seara precedentă, dar se auzea un ticăit imperceptibil; trebuia să-l lipești de ureche ca să constaţi că înăuntru funcționa ceva.

— Da, e curios, a spus Luca, ascultând cu atenţie. Poate că rolul acestui ceas nu e să măsoare timpul... Vezi că te aşteaptă magicianul, vrea să-ţi dea nişte veşti bune.

— Veşti bune?

— Du-te la el, i-a zis Luca şi i-a sărutat mâna.

Iris s-a dus la bar, simţind că nu atingea pământul. Mai întâi a vrut să-i mulţumească pentru seara precedentă:

— Mi-ar plăcea să mai văd nişte scamatorii, cea de ieri a fost minunată.

— Imposibil, a grăit omul, ştergând atent nişte pahare, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

— De ce?

— Ştii care e secretul magiei?

— Habar n-am!

— Sincronizarea. Pentru fiecare scamatorie există un moment exact. Şi presimt că unul ca acela de ieri nu se va repeta curând. Ştii de ce?

Iris a ridicat din umeri.

— O scamatorie din care să nu apară nimic nu merită osteneala, la asta nu te-ai gândit? Apropo, ai văzut ce ţi-a apărut ieri în buzunar?

— Un ceas.

— Răspuns incorect.

Nu ştia dacă să râdă sau nu: magicianul era în acelaşi timp serios şi amuzant, o combinaţie destul de deconcertantă.

— Păi ce, atunci?

— Asta va trebui s-o descoperi chiar dumneata. Dar, dacă nu mă înşel, ai venit să-ţi arăt ceva, nu?

A scos dintre sticle un tablou şi i l-a întins, ca să-l vadă mai bine. Într-un chenar de culoare indigo, apărea, gălbui, un fragment dintr-o poveste pentru copii.

VEȘTI BUNE

Nu uita niciodată: orice sentiment își are și reversul.
Când te simți nefericit, asta e dovada că poți fi fericit.
Iar asta e o veste bună.
Când te simți singur, îți dai seama ce bine ar fi să fii cu cineva.
Iar asta e o veste bună.
Trebuie să te doară ceva ca să apreciezi fericirea de a nu te durea nimic.
Iar asta e o veste bună.
De aceea, nu trebuie să te temi niciodată de tristețe, de singurătate sau de durere. Ele sunt dovada că există bucuria, iubirea și liniștea.
Iată niște vești bune.

Căzută pe gânduri, Iris i-a înapoiat magicianului micul tablou. Apoi s-a întors la masa speranţei, descoperind că Luca plecase.

A vârât mâna în buzunar şi s-a liniştit constatând că ceasul era acolo. Nu pricepea nimic, dar învăţase să nu se impacienteze. Un lucru era clar: într-o singură zi – cea precedentă –, doi oameni speciali îi dăruiseră două ceasuri.

Când îți linge mâna câinele fericirii

Iris a părăsit cafeneaua tânjind deja după următoarea întâlnire cu Luca. Se îndrăgostea de-a binelea de el și asta o speria, pentru că trecuse mult timp de când nu i se mai întâmplase ceva de acest fel. Iar când se întâmplase, nu ieşise tocmai bine.

Pentru ea, dragostea fusese până acum ceva asemănător cu urcarea în grabă a unui munte – odată ajunsă pe culme, prăbușirea în prăpastie lipsită de orice sprijin. Nu voia să repete experiența. Pe de altă parte, ceva îi spunea că, în ce-l privește pe Luca, trecuse deja de o limită invizibilă, care n-o lăsa să se întoarcă. Brusc, i se părea de neconceput să renunțe la cafeneaua magică și la conversațiile cu el.

Chiar și așa, era asaltată de îndoieli. Era cumva prea timidă? Trebuia oare să facă ea primul pas?

De la colegele de serviciu aflase că, la vârsta asta, bărbații nu prea aveau răbdare: dacă femeia vizată nu le netezea ea terenul, căutau, fără să le pese, în altă parte.

Să fie Luca un simplu seducător? Atunci de ce nu vorbea niciodată despre el, așa cum făceau majoritatea bărbaților?

În timp ce se gândea la toate astea, Iris a ajuns la adăpostul pentru câini din afara orașului, acolo unde un câine mic căuta o iubire mare. Din spectacolul de lătrături și izbituri în gardul metalic și-a dat seama că acolo se afla o colonie numeroasă de câini abandonați. În plus, locul era izolat și nu părea să fie foarte frecventat.

În timp ce suna, s-a întrebat dacă era oare adevărat ce se spunea despre aceste adăposturi: că animalele erau hrănite doar pentru o perioadă limitată – cel mult câteva săptămâni – și apoi cele pe care nu le lua nimeni erau eutanasiate. Gândul cel negru s-a risipit în clipa în care pe poartă a ieșit persoana de la telefon: o bătrânică jovială de șaptezeci și mulți ani.

— Tu ești cea cu câinele mic?

Iris a confirmat și s-a lăsat condusă, printre cuștile cu câinii care lătrau înnebuniți, până la secțiunea unde se aflau exemplarele de dimen-

siuni mai reduse. A trecut pe lângă o serie de canişi spălăciți, lăsând în urmă alții, destul de agresivi. În cele din urmă s-a oprit la o cușcă în care se afla un cățeluș cu labe scurte. Alb cu pete negre. Una chiar pe ochi, parcă era un pirat. Iar când femeia s-a aplecat să-l mângâie pe botic, a aflat că așa se și numea: Piratul.

Cățelușul dădea energic din coadă, în timp ce Iris se lăsa linsă pe degete printre gratii. Sedusă de cățelandrul ciufulit, și-a amintit de un poster pe care-l avusese pe perete în adolescență: „Câteodată, câinele necunoscut al fericirii îmi linge mâna, iar eu nu știu unde am lăsat lesa".

— Ca să vezi întâmplare, a spus femeia. A fost adus chiar în dimineața asta. Iar pe cățelul din anunț l-a desenat acu' vreo lună veterinarul nostru, ai să-l cunoști acușica.

Iris s-a hotărât să-l adopte pe micul Pirat, completând niște formulare și plătind o donație pentru adăpost. Bătrâna a rugat-o să aștepte un pic până-l căuta pe veterinar, care trebuia să-i dea carnetul de sănătate și oarece indicații. A stat preț de câteva minute într-un birou minuscul, ascultând polifonia de lătrături ascuțite sau răgușite ale celor care n-avuseseră bafta Piratului.

Când s-a deschis ușa, lui Iris nu i-a venit să-și creadă ochilor. Veterinarul era un tip pe care-l cunoscuse cu mulți ani în urmă. Deși acum era mai solid și practic chel, expresia zâmbitoare de pe chip nu lăsa urmă de îndoială: era Olivier.

Ecourile dragostei

— Nu ți se pare incredibil să dau de el chiar acolo, după mai bine de douăzeci de ani? l-a întrebat Iris pe Luca a doua zi, povestindu-i întâmplarea.

Italianul o privea plin de interes, în timp ce ultimele licăriri ale serii se strecurau în cafeneaua unde se aprinseseră deja lămpile cu lumină gălbuie. La fel ca în zilele precedente, deși clienții conversau cu însuflețire, glasurile lor erau destul de coborâte și nu se auzea mai nimic. Luca amâna răspunsul, timp în care ea a observat pentru prima dată ce scria deasupra ușii, chiar la ieșire, acolo unde stăteau acum. Pe o placă veche de metal, puteai citi:

„INTRĂ TRIST, PLEACĂ FERICIT"

Cam riscantă propunerea, şi-a zis ea, deşi era limpede că în cafeneaua aceasta se petreceau mici miracole.

— Dacă te gândeşti un pic mai bine, treaba cu salvamontistul şi cu căţelul nu e greu de explicat: tu ai remarcat căţelul din anunţ pentru că semăna cu acela atât de simpatic pe care-l văzuseşi în adolescenţă.

— Miticul Pilof!

— Altminteri nici nu te-ar fi interesat. La rândul său, Olivier l-a desenat tocmai pe fidelul lui camarad de pe vremea când lucra ca salvamontist, pesemne că în mintea lui acela era câinele ideal. Vezi că nimic nu e întâmplător?

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi cu toate astea.

— Vreau să spun că hazardul ordonează lumea într-un mod mult mai profund decât ne imaginăm noi. Eu ţi-am explicat cum ai ajuns să dai peste amorul tău platonic din adolescenţă, dar există ceva mai interesant decât faptul că l-ai reîntâlnit pe tipul ăsta la un adăpost pentru câini.

— A, da? Ce anume?

— Important este să afli de ce l-ai găsit tocmai acum şi nu în urmă cu, să zicem, cincisprezece ani.

Iris se uita la mâinile cu degete lungi şi îngrijite ale lui Luca şi la cum străjuiau ele ceaşca de ciocolată care începea să se răcească. I-ar fi plăcut ca mâinile lui să părăsească acel calm placid şi să le caute pe ale ei, numai că omul îi dădea înainte cu teoria:

— Dacă l-ai reîntâlnit pe Olivier acum, în acest moment al vieţii tale, e pentru că a venit vremea să rezolvi un lucru lăsat neterminat.

— Ce vrei să insinuezi? a întrebat Iris, lăsând ceaşca pe masă.

— Hazardul e un lucru misterios, dar plin de înţelepciune. Dacă ţi l-a readus în cale pe salvamontist, există un motiv. Poate că de data asta tu trebuie să-l salvezi pe el!

Nu-i plăcea defel senzaţia că Luca încerca să o arunce în braţele lui Olivier. Tocmai acum, când începea să se amorezeze de el, numai de redeşteptarea unui amor din adolescenţă, care nu dusese nicăieri, nu avea ea chef.

— Ştii ceva, hai să-l lăsăm pe veterinar, a spus ea pe un ton categoric. Atunci mi s-a părut foarte romantic totul, chestia cu accidentul în zăpadă, cu bolul de supă şi aşa mai departe, numai că acum, când îmi amintesc, e cam jalnic. Nu mai sunt o adolescentă. Fără a mai pune la socoteală

faptul că în timp ce colegele mele de clasă aveau câte un iubit în fiecare noapte, eu îl aşteptam ca o toantă pe făt-frumos cu supa lui. Mă refugiam în vise pentru că n-am ştiut niciodată să mă lupt pentru ceea ce-mi doream cu adevărat...

— ...până acum. La șaisprezece ani n-ai avut curaj să dai piept cu dragostea, însă acum viața îți oferă o a doua șansă ca să îndrepți lucrurile. Nu ți se pare palpitant?

Iris era furioasă. I se părea intolerabil faptul că bărbatul pe care începea să-l iubească voia să scape de ea, împingând-o către prima ei dragoste.

— Te rog, nu te supăra, i-a zis Luca. N-ai voie să te superi aici, ne aflăm la masa iertării.

— Nu sunt supărată și nici n-am pe cine să iert, a replicat ea, confuză și enervată.

— Posibil, însă cred că ai uitat să te ierți pe tine însăți.

— Să mă iert? De ce spui asta?

— Te lamentezi întruna că n-ai făcut una sau alta, te plângi că ai făcut lucrurile prost în trecut, de parcă acum asta ți-ar mai folosi la ceva. De ce nu te ierți şi nu accepți că ai făcut ce puteai mai bine de fiecare dată? Oamenii au dreptul să evolueze. Anii care trec slujesc și la altceva decât la număratul firelor albe!

— Vorbeşti ca un guru, l-a certat Iris. Şi află că nu găsesc nimic magic la masa asta a iertării.

— O să găseşti în curând, a zâmbit el enigmatic. Ştii povestea papagalului care spunea „te iubesc"?

Ea a negat clătinând din cap, apoi a sorbit din ciocolată, aşteptând povestea. Îi plăcuse titlul.

— Am citit-o în cartea unui pediatru care le cânta copiilor ca să adoarmă. Ascultă:

Protagonista e o fetiță pe nume Beatriz, orfană de mamă și cu un tată care muncește toată ziua. După moartea soției sale, a devenit un tip distant şi nu prea are grijă de fetița care a devenit la rândul ei tristă și solitară: nici la școală nu se joacă în recreații, iar colegii au poreclit-o „Ciudățica".

În fiecare dimineață își ia în tăcere micul dejun alături de tatăl ei, care, după ce vede știrile la televizor, o zbughește la lucru. Se întoarce seara târziu, când Beatriz doarme deja. Fetița se întreabă dacă tatăl ei chiar o iubește sau dacă venirea ei pe această lume e o simplă întâmplare. Nu-i poate ierta că nu o ia în brațe, nu o sărută și nu-i spune vorbe drăgăstoase. Ori e foarte timid, așa ca ea, ori îl interesează doar să știe dacă și-a făcut lecțiile sau și-a luat pachețelul cu mâncare pentru școală.

Și așa se scurg zilele, până într-o dimineață, când Beatriz vede un papagal care s-a oprit pe sârma de rufe din fața geamului ei. Pasărea intră în casă și fata își roagă tatăl să o lase s-o păstreze. Distant, dar arătându-se de acord, omul cumpără o colivie și îi îngăduie să țină papagalul în camera ei. În fiecare zi, când vine de la școală, îl învață cuvinte pe care papagalul le repetă.

Numai că, într-o dimineață, pasărea spune ceva insolit. Trezindu-se, Beatriz aude „te iubesc" și se miră, pentru că sunt niște vorbe pe care nu i le-a spus, pesemne că le-a reținut dintr-o telenovelă de la televizorul vecinilor. A doua zi, papagalul spune din nou „te iubesc", iar fata se miră, căci e sigură că nu l-a învățat ea să spună asta. A treia zi, la fel, iar fata intră la bănuieli. În plus, e ciudat că pasărea rostește cele două cuvinte doar dimineața, iar în rest le repetă pe acelea învățate de la ea.

Așa că îi spune tatălui ei ce mister o frământă, poate are el o explicație. Omul se fâstâcește teribil și pleacă repede la lucru cu geanta în mână. Brusc, Beatriz înțelege totul și începe să plângă, de astă dată de fericire. A înțeles că papagalul repetă în fiecare dimineață ceea ce aude seara târziu: asta îi spune tatăl ei când intră la ea în cameră, în timp ce ea doarme...

Bazarul copiilor

Apropiindu-se de casă, Iris a văzut o lumină în dreptul intrării în bloc. Erau două felinare care luminau un mic talcioc instalat de copiii din vecini: pe două covorașe uzate erau etalate jocuri electronice, păpuși, mașinuțe, chiar și CD-uri. S-a aplecat să vadă mai bine marfa și i-a întrebat pe micii vânzători:

— Cum de sunteți pe stradă la ora asta?

Un băiețel pistruiat care locuia în apartamentul de deasupra ei a răspuns pe un ton serios:

— Părinții ne lasă să-l ținem deschis până la ora nouă, pe urmă trebuie să strângem și să mergem la culcare.

— Mi se pare o idee bună, a zâmbit Iris, dar n-ar fi mai bine să faceți asta sâmbătă dimineața, când trec mai mulți copii pe aici?

— Asta e bazarul de seară, a intervenit o fetiţă dolofană din bloc. Îl deschidem în primele zile de miercuri şi joi din lună, când ne întoarcem de la şcoală. La nouă închidem.

Iris s-a mai uitat o dată la obiectele expuse și a observat o cutie de carton în care se aflau câteva monede pentru dat restul.

— Și vindeți ceva?

Fetița s-a uitat la cei doi asociați ai ei, care au ridicat din umeri.

— Uite, eu am să cumpăr discul ăsta, a ridicat ea un vechi album al celor de la Rolling Stones. Cum de-a ajuns aici?

— Tăticu'-l avea în dublu exemplar, a lămurit-o pistruiatul.

A întrebat de preţ, iar puștii au rămas muți. Au șopocăit între ei și fetița a spus cu glas melodios o cifră mai mult decât modestă, cu care abia de-și puteau cumpăra ceva dulciuri. Chiar și așa, în timp ce primeau bănuții, chipurile lor străluceau de bucurie.

Ajunsă acasă, unde Piratul a primit-o cu niște salturi incredibile pentru scurtimea labelor sale, a pus cântecul ei preferat.

It is the evening of the day
I sit and watch the children play

Doin' things I used to do
They think are new
I sit and watch
As tears go by...[1]

Vechea baladă se potrivea mănuşă cu scena din faţa blocului, şi-a zis ea; într-un fel, era chiar coloana sonoră a întâmplării.

După ce a ţopăit în cerc până s-a plictisit, Piratul a adus în bot lesa de pe canapea, gata de plimbare, aşa că Iris şi-a pus din nou paltonul ca să-şi scoată micul prieten înainte de cină.

În drum spre uşă şi-a zis că nu era chiar atât de singură cum credea. Prietenul ei cel misterios o aştepta la *Cel mai frumos loc din lume...*, iar acasă o aştepta acum un câine cu care avea să-şi împartă zilele.

Tocmai atunci a sunat telefonul şi Iris a fost pe punctul de a se dezechilibra, atât de tare trăgea căţelul de lesă. Era Olivier, care a luat-o direct, ca un copil:

— Pot să te văd mâine seară?

Surprinsă, a avut nevoie de câteva secunde până să răspundă:

---

1. „Se lasă seara / Stau şi mă uit la copiii care se joacă / Fac ce făceam şi eu la vârsta lor / Ei cred că e ceva nou / Stau şi mă uit la ei / Iar pe obraji îmi curg lacrimi" (în engl., în orig.).

— Îi mai trebuie un vaccin Piratului? Oricum, asta nu e o oră potrivită pentru...

— Nu pe Pirat vreau să-l văd, ci pe tine. Mi-ar plăcea să te invit la cină.

Iată că se confirma ceea ce-i spusese Luca: pare-se că era rândul ei să-l ajute pe Olivier. Doar ca să-l contrazică, replica ei a fost categorică:

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— În altă zi, atunci.

— Te tog să nu insiști. În plus, nu mi se pare corect să iei telefonul cuiva care tocmai a adoptat un câine ca să-i ceri o întâlnire...

Mirată de propria duritate, Iris și-a dat însă imediat seama că exagerase, așa că a continuat:

— Poate că într-o zi bem o cafea și, cu ocazia asta, îl revezi și pe Pirat.

— Sigur?

— Am spus „poate".

— Îmi place acest cuvânt, înseamnă că orice e posibil, a spus Olivier, care, cu anii, devenise mai locvace.

După convorbirea neașteptată, Iris s-a lăsat târâtă afară de cățel, unde copiii cu bazarul s-au repezit imediat să-l mângâie. Privind încă o dată obiectele expuse, i-a venit o idee:

— Auziţi, acceptaţi şi donaţii pentru bazarul ăsta?

— Adică cum? s-a mirat dolofana.

— Adică m-am gândit să vă dau nişte chestii de care nu mai am nevoie ca să le vindeţi voi.

— De acord, a spus pistruiatul. Şi-ţi dăm jumătate din ce scoatem. Dacă scoatem ceva...

— Nu e nevoie. În definitiv, îmi faceţi un serviciu scăpându-mă de ele.

Arta haikuurilor

Când a intrat pentru a cincea oară în cafeneaua magică, Luca o aștepta la o masă. Tocmai turna într-o ceșcuță fără toarte un lichid verzui dintr-un ceainic de fontă. De data aceasta, pe masă nu se mai afla ciocolată caldă.

Văzând-o, a umplut încet o a doua ceașcă. Susurul infuziei semăna cu cel al unui mic izvor. Iris a luat ceașca în mâini ca să se încălzească, în timp ce-l întreba pe maestrul ceremoniei ceaiului:

— Să înțeleg că masa asta e cea a ceremoniei ceaiului?

— Nu neapărat, a spus Luca, delectându-se cu aroma. Nu uita că fiecare masă are anumite însușiri magice, așa că trebuie să ne așteptăm la ceva mai mult decât la niște ceai verde.

— Deci, ce magie ne așteaptă azi? a întrebat ea, sprijinindu-și mâinile pe lemnul vechi al mesei.

— Masa asta îi transformă pe cei care se aşază la ea în poeţi.

Fraza sunase atât de serios, că Iris era mai-mai să pufnească în râs, dar s-a stăpânit ca să nu strice încântătorul joc care începuse în cea mai rea duminică din viaţa ei.

— Și dacă aş fi deja poetă? l-a provocat ea.

— Ai pus punctul pe i: orice om e poet prin însăşi natura lui, fapt e că majoritatea a uitat asta. Iar masa asta trezeşte la viaţă această trăsătură, care e o necesitate fundamentală, ca mâncatul, băutul și dormitul.

— Sau sărutul.

A regretat pe loc ce-i ieșise din gură: subconştientul o trădase, scoţând la iveală ceea ce dorea înainte ca partea conştientă să o cenzureze. Cu toate acestea, Luca nu se arăta scandalizat.

— De fapt, poezia înseamnă chiar sărutul dat vieţii. Putem trăi înconjuraţi de frumuseţe, dar dacă nu ştim să interacţionăm cu ea, relaţia noastră va fi de slabă intensitate. Așa cum un cuplu de îndrăgostiţi ştie să-și sporească dorinţa, și frumuseţea cere să fie recunoscută pentru a-și putea etala toate darurile.

— Nu pricep unde vrei să baţi. Ce-are asta cu masa la care stăm?

Luca a ţinut ritmul următoarei replici bătând în tăblie cu arătătorul şi degetul mijlociu:

— Are. Această masă va fi şcoala ta de arta haikuului. Ştii ce sunt astea?

A scos din buzunar o bucăţică de hârtie şi un creion, le-a pus pe masă în faţa ei, apoi a reumplut ceştile.

— Ştiu că sunt un fel de poeme japoneze. Dar nu-i prea mică hârtia asta? Ce să încapă pe ea? E cât o carte de vizită, ce poţi să scrii pe ea?

Părea că Luca se aşteptase la întrebarea ei, căci răspunsul nu s-a lăsat aşteptat:

— Să-ţi spun ce a zis un celebru investitor american când a fost întrebat de ce ezită să finanţeze un proiect: „Nu cred în nici o idee care să nu poată fi scrisă pe dosul unei cărţi de vizită". Cu alte cuvinte, voia să spună că, dacă ceva are nevoie de multe cuvinte, probabil că nu e un plan bun.

— Superb, dar ce-are asta de-a face cu poezia?

— Are, şi încă mult, ca să nu spun că totul. Arta haikuului, care e şi o artă a vieţii, constă tocmai în a spune mult în foarte puţine cuvinte. De obicei, lumea face exact pe dos, de aceea uneori în viaţă ne e atât de greu.

— Nu înţeleg! Ce vrei să spui?

— Că tendința noastră e să folosim multe cuvinte, multe mijloace, mult timp pentru mărunțișuri. Compunerea unui haiku ne învață să reducem frumusețea lumii la esențe. Iar cine domină această artă va savura fiecare strop de viață ca pe o delicatesă.

— Pare cam greu. Ce-aș putea scrie eu pe hârtiuța asta? Nici măcar nu știu cum se scrie un haiku!

De parcă ar fi așteptat vorbele ei, Luca a schimbat o privire cu magicianul, care și-a lăsat treburile și s-a dus să caute un disc. L-a găsit, l-a pus și au răsunat lent notele introductive ale unui pian. Iris mai ascultase melancolica melodie cântată de Matinée, dar nu fusese atentă la text:

If you want to learn the art of haikus
Sit down
Life is what happens beyond you
Take pen and white paper if you want to
Your hands
Are also a canvas or two.[1]

---

1. „Dacă vrei să înveți arta haikuului / Stai jos. / Viața e ceea ce se petrece dincolo de tine / Ia o pană și o hârtie albă sau, dacă vrei / Palmele tale / Pot fi și ele o suprafață sau două“ (în engl., în orig.).

În timp ce notele pianului zburau încă o dată prin aer, Iris și-a zis că nu era nevoie să-și scrie în palme, că doar avea hârtia aceea pe care i-o dăduse Luca. Problema era ce să scrie. Răspunsul i l-a dat același cântec cu armonie stranie; acum cântăreața spunea:

Right now catch a view, a scene, a feeling
Three lines
Is all you need to depict it.
Feel how all things flow in the same river
Your life
Is a raindrop you deliver.[1]

Lecția de muzică prin care să se inițieze în arta haikuului se terminase. În timp ce răsunau ultimele acorduri, Iris se întreba ce să scrie ca să nu-l dezamăgească.

Pesemne că Luca îi percepuse neliniștea, căci a rămas cu ceașca de ceai în aer și i-a spus:

— Nu trebuie să scrii chiar acum. Masa asta te-a invitat să fii poetă, lasă-te în voia ei, haikuul va apărea la un moment dat.

---

1. „Prinde chiar acum o imagine / O scenă, o senzație / Trei rânduri / Îți trebuie ca să le descrii / Să simți că toate curg în același râu / Că viața ta / E o picătură de ploaie pe care o eliberezi chiar tu“ (în engl., în orig.).

— Nu mi se pare chiar uşor. Ştiu ce aş vrea să spun, dar nu şi cum. Uite, să-ţi zic: sunt îndrăgostită de cineva.

Italianul a primit mărturisirea cu un calm exasperant. Iris ar fi preferat să o întrebe despre cine era vorba, iar asta ar fi făcut-o să fie sinceră, să dea la iveală sentimentele care zi de zi erau tot mai greu de ascuns. Dar Luca s-a mulţumit să-i zâmbească în tăcere, de parcă tot ce-şi dorea de la ea ar fi fost trei rânduri pe o hârtie. Iris a oftat din rărunchi şi a spus:

— Bine, o să încerc.

Ce se adaugă și ce se scade

În timp ce-l plimba pe Pirat înainte de cină, Iris era cuprinsă de un sentiment dulce-amar. Pe de o parte, își spunea că ar trebui să fie fericită cu noul curs pe care-l luase viața ei. Cunoscuse pe cineva care îi arăta tot ce era necesar în viață, mai avea și un prieten mititel asupra căruia să-și reverse iubirea, până și băiatul de care fusese amorezată în adolescență reapăruse din neant și îi telefona.

Numai că nimic nu părea să fie de-ajuns: inima îi dădea ghes să se arunce în brațele lui Luca. Intuiția îi spunea că asta nu era posibil. Nu că ar fi fost însurat sau logodit, era altceva – nu și-o putea explica în mod rațional – care îi repeta că era un vis irealizabil.

După masă, imediat ce ajunsese acasă, încercase să exprime aceste sentimente într-un haiku, însă hârtia rămăsese albă, așa cum o primise.

În timp ce se gândea la toate acestea, a trecut pe lângă bazarul copiilor și unul dintre ei i-a reamintit:

— Ziceai că ne dai ceva. Peste o jumătate de oră închidem și nu mai deschidem decât luna viitoare.

— Ai dreptate, a spus Iris, ciufulindu-i părul micului negustor. Hai, urcați și am să vă dau câte ceva pentru bazarul vostru.

— Vin eu, a sărit fetița.

Dar voiau și ceilalți doi; s-au apucat să se certe cine urcă și cine rămâne să păzească bazarul.

— O să păzească Piratul lucrurile, a tranșat Iris problema. Chiar dacă numele lui nu inspiră prea mare încredere, o să vedeți că e un paznic bun.

De parcă ar fi înțeles perfect ce misiune i se încredința, câinele s-a așezat pe covor printre jucării și a lătrat de două ori, ca și cum ar fi vrut să-i pună în gardă pe posibilii hoți. Convinși de paznicul cu labe scurte, cei trei copii au urcat cu ea în apartament.

După ce a descuiat și a aprins lumina, Iris a avut impresia că vedea toate obiectele ca după mult timp. Amintindu-și de tehnica haikuului, s-a întrebat cum ar putea reduce la esență tot ce avea acolo, ce lucruri adăugau valoare vieții și

care i-o scădeau. Mare parte dintre obiectele care decorau casa fuseseră ale părinților, care nu mai aveau acum nevoie de nimic, iar pentru Iris reprezentau un fel de ancoră care n-o lăsa să scape de durere.

— Luați ce vreți. De fapt, o să scap de aproape toate amintirile astea, s-a hotărât ea.

Copiii au stat un pic pe gânduri, apoi fetița a luat un mic Turn Eiffel din metal – demult, fuseseră la Paris să petreacă acolo Crăciunul. Pistruiatul a ales vechiul flaut la care tatăl ei cântase pe când Iris era mică. Celălalt a ales o cutie frumoasă cu cărți de joc, cu care mama ei făcea pasiențe.

Ciudat, Iris s-a simțit ușurată uitându-se la copiii care plecau cu obiectele acelea, ce însemnau tot atâtea amintiri. Și-a spus că în curând avea să facă curățenie în trecutul ei, păstrând doar ceea ce avea să o ajute să trăiască mai departe.

A coborât să-l recupereze pe Pirat și i-a dat să bea apă rece, ca recompensă pentru vigilența lui. A scos din frigider un iaurt și s-a așezat pe canapea cu hârtia albă în față și un creion în mână.

Dar haikuul nu voia să iasă la iveală.

Un prezent interminabil

— Viața mea nu contează, te asigur, a spus Luca în seara aceea de vineri, când, ca niciodată, părea grăbit.

— Dar tu știi multe despre mine, s-a revoltat ea. Mai multe decât oricine altcineva. Așa că e drept să știu și eu câte ceva despre viața ta.

— Mă tem că ai să fii dezamăgită.

— Asta o decid eu, nu crezi?... Bun, atunci spune-mi cu ce te ocupi.

— Acum sunt în vacanță.

— Vacanță în ianuarie?

— Păi, să zicem că n-am mai avut de mult niște zile doar pentru mine.

— Locuiești prin apropiere?

— Locuiesc aici. Ce, nu aici mă găsești de fiecare dată?

Iris s-a încruntat:

— Vorbesc serios. Stai în cartier, sau nu vrei să-mi spui?

— Am avut un mic restaurant pe aici. Capolini. Acum nu mai există.

— Capolini... ce înseamnă?

— E numele meu.

— Parcă îmi spune ceva... poate am şi mâncat acolo. Unde era?

— Acum nu mai are importanţă.

— Şi de ce l-ai închis?

— Am fost chemat în altă parte.

Au tăcut amândoi. Iris a înțeles:

— De ce nu-ți place să vorbești despre tine?

— Ți-am spus doar: ai fi dezamăgită. Și să te dezamăgesc e ultimul lucru pe care mi l-aş dori.

Iris a așteptat un pic, apoi a întrebat:

— Stăm cumva la masa tăcerii?

— Nu chiar.

— Și-atunci, ce particularități are masa numărul şase? a revenit ea la atac, tânjind după intimitatea din zilele trecute.

— Asta e o masă secretă, a spus Luca destul de trist. N-am voie să-ţi dezvălui magia ei. Ai s-o descoperi singură, la momentul potrivit.

— Se pare că azi n-o să aflu nimic... Deci ce facem noi aici? De ce stăm în cafeneaua asta prăfuită?

— O știi doar: cel mai frumos loc din lume e chiar aici, a spus italianul, cumva brusc stânjenit.

Atitudinea lui anunța ceva ce Iris încă nu putea bănui. Şi asta nu era singura schimbare din cafenea de care își dăduse seama. Deşi era o seară de vineri, jumătate din mese erau neocupate. În plus, mobilierul şi pereții păreau şi mai îmbătrâniți decât cu o zi în urmă. De parcă ar fi trecut deodată mai mulți ani – sau decenii. Până şi geamurile către stradă erau mai opace, abia vedeai prin ele. Era limpede, se întâmplau nişte lucruri pe care nu le pricepea.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, iluzionistul a trecut pe lângă masa lor, a bătut-o uşor pe umăr şi i-a șoptit la ureche:

— Amintește-ți: există ceva ce aparține mai ales prezentului.

Un mesaj care a nedumerit-o şi mai mult, chiar că nu mai înțelegea nimic. Totuși, s-a agățat de cuvintele acelea, încercând să salveze seara.

— Ajută-mă să mă lămuresc. Din ce am învățat până acum, gândurile noastre se îndreaptă ori spre trecut, ori spre viitor. Greşesc?

— Nu. A gândi înseamnă să ieși din prezent ca să pescuiești în apele trecutului sau ale viitorului.

Cu toate acestea, experienţa e tot timpul prezentă. Asta e ecuaţia.

— Bine, bine, ca teorie e OK, dar eu am nevoie să ştiu ce ţine mai ales de prezent din tot ce trăim. Mâncatul, de exemplu?

— Mă îndoiesc. Gustul mâncării ţine de prezent, fireşte, dar gătitul ţine de trecut, iar digestia, de viitor.

— Atunci, ca să trăim în prezent trebuie să găsim o experienţă atât de intensă, încât să nu fie necesar să ne proiectăm în trecut sau în viitor, nu?

— Cam aşa ceva. Una care să ne permită să oprim timpul în loc, să trăim într-un prezent interminabil.

— Aici e aici, totul este să o descoperim.

— Misticii o caută de secole, a spus Luca, curios să o asculte mai departe.

— Da, dar se ştie cum e omul: căutăm departe ceea ce se află chiar lângă noi. O fi magia acestei mese, dar cred că am găsit modalitatea de a opri timpul.

— Adevărat?

— Ştiu acum ce fel de magie se află mai ales în prezent!

I-a luat capul între mâini, l-a tras spre ea şi l-a sărutat. Un sărut care ar fi putut dura câteva secunde sau câteva minute, dar amândoi au ştiut că se cufundaseră într-un prezent interminabil.

Cum să scrii un haiku de dragoste

Sâmbătă la prânz, Iris s-a ridicat din pat hotărâtă să scrie un haiku pe care să i-l dea lui Luca. Sperând ca micul poem să pecetluiască dragostea care se ivise între ei cu o seară înainte, a înghițit la repezeală ceva, apoi s-a apucat să citească un manual despre arta haikuului.

Autorul, Albert Liebermann, spune că un haiku e compus din trei versuri scurte care captează un anumit moment. Acest gen poetic e atent la detaliile cotidiene, fie din natură, fie din ambianța urbană a poetului. De asemenea, poate reda o emoție sau o stare sufletească concretă.

Conform manualului, un haiku tradițional trebuie să conțină următoarele elemente:

1. Trei versuri fără rimă.

2. *Să fie destul de scurt pentru ca, citindu-l cu voce tare, să poată fi cuprins în răgazul unei respirații.*
3. *De preferință, să includă o referință la natură sau la anotimpuri.*
4. *Să se refere mereu la prezent – chiar dacă omite verbele –, niciodată la trecut sau la viitor.*
5. *Să exprime o observație sau o uimire a poetului.*
6. *În cele trei versuri să fie prezent unul dintre cele cinci simțuri.*

Toate bune și frumoase, dar n-o prea ajuta pe Iris, care nu mai scrisese o poezie de când era foarte mică. Să-și fi pierdut oare talentul poetic, cu care, după spusele lui Luca, ne naștem cu toții?

A continuat să citească din manualul lui Liebermann. A dedus că arta haikuului consta în dobândirea gradului maxim de simplitate – poetul trebuie să producă un fel de trăsături de penel eliberate de orice artificiu sau barochism.

Înainte de a aplica aceste trăsături de penel – lăsase creionul și luase un stilou – pe hârtia de la Luca, a citit câteva haikuuri din carte. I-a plăcut mai ales unul de Kito:

Privighetoarea
Ori nu vine deloc în unele zile,
Ori vine de două ori în aceeași zi.

Iar dintre autorii clasici, i-a atras atenția unul de Issa, destul de curios:

Se prezintă
Înaintea onoratului public
Broscuța acestui tufiș.

Și-a imaginat scena și a zâmbit. Apoi s-a întors la stilou și hârtie, sub soarele curajos de ianuarie.

A simțit dintr-odată că pentru a scrie un haiku erau prea multe lucruri – ba chiar totul – în plus, astfel că și-a lepădat pijamaua și a rămas goală. Cu picioarele strânse sub ea pe pat și cu soarele drept aliat, era pregătită acum să scrie. Și-a adus aminte de definiția pe care o dăduse Bashō acestei arte: „Haikuul este ceea ce se întâmplă în acest loc și în acest moment".

S-a gândit la Luca și trupul i-a fost străbătut de un fior. Era atât de prezent, încât îl percepea atât în ea, cât și lângă ea.

În timp ce soarele îi încălzea pielea, Iris a înțeles că ceea ce trebuia să facă era să descrie cu

umilinţă tocmai actul de a scrie un haiku pentru persoana iubită. Vârful peniţei a atins hârtia şi pulsul i s-a accelerat:

Pana în mâna dreaptă.
Inima în partea stângă.
Iar tu, pretutindeni.

A şasea masă

S-a îmbrăcat cu ce a găsit mai frumos în dulap și a plecat cu modestul haiku într-un buzunar și cu ceasul pe care i-l dăruise magicianul în celălalt.

Ca în orice zi de sâmbătă la prânz, străzile cartierului erau pustii, familiile fiind reunite în jurul mesei. Se grăbea să se întâlnească cu cel care era pentru ea toată familia și toată viața ei (în afară de Pirat, firește).

A traversat podul, a luat-o pe stradă în jos și a văzut bucuroasă firma localului și ușile deschise. S-a apropiat cu pași înceți, tot mai fericită să pătrundă în universul acela ascuns.

A intrat și a constatat că încă nu venise nici un client. Doar magicianul trebăluia în spatele tejghelei. Hotărâtă să-l aștepte pe Luca, Iris a cercetat din priviri cele șase mese. Stătuse de-acum la fiecare dintre ele, așa că ezita unde să se așeze.

Sprijinită de tejghea, nu s-a putut hotărî pentru nici una, ca şi cum aşezându-se la una cunoscută ar fi rupt vraja trăită în zilele precedente. Hipnotizată de acele clipe unice, a trăit încă un prezent interminabil, răstimp în care în cafenea nu a intrat nimeni.

Magicianul o privea cu coada ochiului, în timp ce lua sticlele de pe rafturi şi le punea în lăzi. Apoi a făcut același lucru cu paharele. Trezită din visare, Iris și-a dat seama ce făcea omul: elimina însăși rațiunea de a fi a unui local, curând cafeneaua avea să devină o coajă goală.

— Închideți localul?

— N-avem încotro.

— Dar de ce? Doar nu vă lipsesc clienţii...

— Numărul lor e lipsit de importanță. Important e ceea ce caută ei aici.

Nedumerită de aceste cuvinte, Iris a scos ceasul din buzunar:

— Nu merge. Păcat, pentru că e foarte frumos.

— Ba merge. Dar nu așa cum te aștepți tu să meargă, a spus omul, care, în timp ce închidea o ladă, părea deodată mai bătrân ca până atunci.

Iris a fost cuprinsă de un sentiment de vremelnicie, de tristețe, avea impresia că nu mai înțelegea nimic și nu mai reținea nimic.

— Nu mi-aţi spus cum vă numiţi, a murmurat.

Omul s-a oprit de parcă ar fi încercat să-şi amintească propriul nume.

— Numele unui magician e lipsit de importanţă. Ce contează e ca spectacolul să merite osteneala. De asta îşi aminteşte publicul, iar noi, de aplauzele de la sfârşit.

A terminat de umplut cutiile, a ieşit de după tejghea şi s-a uitat întrebător la singura clientă, care nu se dădea dusă. A privit-o cumva cu milă, după care a spus:

— N-are rost să-l aştepţi. Nu mai vine.

— De ce? a întrebat ea speriată.

— Masa de ieri era masa despărţirilor. Cei care stau la ea nu se mai văd niciodată.

PARTEA A DOUA

TIC-TACUL VIEȚII

Un râu de tristețe care curge spre ocean

În drum spre casă, Iris nu-și putea lua gândul de la Luca, era pentru prima dată când nu venise. Era supărată, deși nu avea motive: în definitiv, nu-și dăduseră întâlnire. Dar nici în celelalte zile nu o făcuseră și, totuși, o așteptase de fiecare dată. Își explica lesne tristețea: deși îi era cam greu să recunoască, simpla idee de a nu-l mai vedea pe Luca era de nesuportat.

A rătăcit o vreme pe străzile pustii ale cartierului. Lumina soarelui nu mai părea atât de veselă, iar lăsarea serii părea apăsătoare.

Ajunsă acasă, primită cu săriturile bucuroase ale Piratului, s-a dezbrăcat și s-a închis în baie. Avea nevoie de un duș fierbinte. Și să plângă.

Plânsul sub duș era un obicei care data din adolescență, când se simțea neînțeleasă de părinții ei. Adolescența trecuse, obiceiul nu.

Iris s-a pregătit de vechiul ritual împotriva disperării: a deschis robinetul, a așteptat ca apa să ajungă la temperatura potrivită și a intrat sub duș, cu ochii închiși și brațele întinse de o parte și de alta a trupului. A stat așa îndelung, rumegându-și tristețea, ce se scurgea în canalizare precum un râu ce merge direct către mare. Și-a imaginat că atunci când tristețea ei va ajunge la oceanele lumii, toate viețățile marine care se vor întâlni cu ea se vor simți un pic mai nefericite.

Și astfel, imaginându-și sute de balene triste, mii de meduze, de delfini și foci abătute din cauza ei, și-a recăpătat un zâmbet destul de timid. „Dacă ar ști Luca ce-mi trece prin minte, ar zice că am înnebunit", și-a spus înainte de a opri apa.

Acum avea treabă. Dușul „antitristețe" se dovedise eficient, căci venise clipa să ia o decizie. Și-a pus pantalonii de bumbac cu care umbla prin casă, a deschis agenda și a însemnat numărul de telefon al unei agenții imobiliare din cartier. Auzind vocea care i-a răspuns, a realizat că era neobișnuit ca tipii să lucreze sâmbăta.

— Nu mă așteptam să găsesc pe cineva, a spus ea mirată.

— M-am angajat de câteva săptămâni, încă nu-mi permit să-mi iau o sâmbătă liberă... Numele meu e Ángela, cu ce vă pot fi de folos?

— Aş vrea să-mi vând apartamentul.

Nici nu-şi închipuise ce uşor avea să fie să spună asta. Nu-şi dăduse seama până în clipa asta, însă hotărârea era luată de câteva săptămâni. După ce aflase de accidentul părinților, întorcându-se în apartamentul pustiu, însă atât de încărcat cu amintiri, știuse că n-ar fi fost în stare să trăiască acolo. Dar una e să gândești, și alta să faci.

Și-a amintit din nou de Luca și de povestea cu puțul: iată că găsise și ea un dar în situația aceea disperată. Darul era hotărârea pe care o luase. Fără să-și dea seama cum, ceva în ea începea să se schimbe.

— Bun, îmi notez, a spus Ángela. Când vreți să vin să văd casa?

— Cât mai repede. S-ar putea astăzi?

— Nu e ceva obișnuit, dar mie nu-mi pasă. Așa plec din biroul ăsta plictisitor. Peste o oră vă convine?

— Mi se pare perfect.

Mulțumită de ce făcuse, Iris s-a dus la telefon, să asculte mesajele de pe robot. Vocea metalică a anunțat-o că avea două. După cum bănuia, ambele erau de la Olivier.

„Bună, Iris. Te sun să te întreb dacă ai chef de cafeaua aia despre care am vorbit (pauză, ca și cum și-ar fi căutat următoarele cuvinte). Adevărul

c că, cu cât mă gândesc mai mult la întâlnirea noastră după atâţia ani, cu atât mai ciudată mi se pare. Voiam să ştiu dacă şi tu simţi la fel. Bun (altă pauză), mă suni tu. La revedere."

Cu o mutră plictisită, Iris a trecut la al doilea mesaj, deşi cu dragă inimă l-ar fi şters. Olivier îl lăsase la o oră după primul. „M-am gândit că, dacă ai chef, putem merge la cinema. Aştept să mă suni. Pa."

Iris s-a făcut că nu aude ultima frază; mai avea ceva de făcut până la sosirea tipei de la agenție. A căutat în buzunarul paltonului haikuul, l-a mototolit și l-a aruncat la coșul din baie.

A fost tentată să facă acelaşi lucru și cu ceasul, dar în ultima clipă i s-a făcut milă de vechitura aia, care continua să arate ora douăsprezece fix, deși undeva în străfundul inimii sale se auzea un ticăit slab. L-a băgat la loc în buzunar, apoi a pus un disc, s-a așezat pe canapea și a închis ochii.

Începea să se simtă mult mai bine.

Trecutul unora e viitorul altora

— Dacă nu te superi, îmi explici și mie de ce vrei să vinzi apartamentul? a întrebat Ángela, după ce a trecut dintr-o cameră în alta și a făcut fotografii.

— Pentru că locul ăsta ține de trecut, a fost tot ce i-a trecut prin minte.

Agenta a completat o fișă cu toate datele – caracteristici, preț, ore de vizită – și a promis că va purcede neîntârziat la etapa următoare. Înainte de a pleca, s-a oprit în vestibul:

— Cred că luni pot să-ți aduc primele persoane interesate. Lumea caută case în zona asta, și apartamente ca al tău nu prea găsești la tot pasul.

— Crezi că va fi greu să găsești un cumpărător?

Ángela a mijit ochii, apoi a spus:

— Trecutul unora e viitorul altora.

Iris a aprobat din cap, mulțumită. Niciodată nu fusese atât de rapidă în a lua o decizie, lucru care o încânta: tocmai descoperise că reușise să se surprindă pe sine însăși.

Următorul pas era să înceapă să caute o urmă care să o ducă la Luca. A căutat într-un ghid vechi al restaurantelor din oraș unul care să poarte numele Capolini. Nici unul, nici măcar o pizzerie. Nici măcar sunând la informații n-a aflat nimic. Poate că Luca o păcălise. Dar de ce? Ce rost avea? Că nu părea să fie acest gen de om.

Nedumerită, și-a zis să iasă să dea o tură. De asemenea, să treacă și pe la cafeneaua magică, cine știe, poate că s-o fi petrecut o minune. În fond, ultimele zile o învățaseră că acela era un loc neobișnuit, unde orice era posibil. N-ar fi fost deloc ciudat să-l găsească exact ca în prima zi, cu firma luminoasă și amicul ei magicianul așteptându-și clienții la bar.

Piratul a fost nebun de bucurie văzând că stăpâna lui căuta lesa. Iris și-a pus paltonul și a ieșit cu câinele în stradă.

Pe drum, Iris a fost atentă la toate firmele din cartier. Căuta un local anume, cu nume italienesc: Capolini. Nu a găsit acest nume pe traseul

ei obişnuit; era atât de absorbită, că nici măcar nu s-a uitat la şinele de tren când a trecut pe pod.

Era foarte frig şi se întuneca. Ajunsă în faţa locului unde trăise atâtea clipe magice, a crezut mai întâi că întunericul îi juca o festă. S-a apropiat mai mult, neputând să-și creadă ochilor: *Cel mai frumos loc din lume* nu mai era acolo.

Nici urmă de firma luminoasă defectă; geamurile erau bătute în scânduri; ușa era încuiată, iar în cutia poştală, pliantele publicitare dădeau pe dinafară. De parcă locul ar fi fost închis de mult timp.

„Asta da magie“, și-a zis ea, nedumerită, înainte de a trage de lesă și a lua drumul spre casă.

Trei luni de viață pentru o mincinoasă

Sfârșitul de săptămână a trecut molcom și banal. Iris s-a trezit târziu, după o noapte în care dormise prost. N-a avut poftă de mâncare și a stat cu orele înaintea televizorului, cu gândurile în altă parte. Duminică după-masă, în timp ce dormita pe canapea fără chef de nimic, a sunat telefonul. Era Olivier.

— Trebuie să apelez la pretextul vaccinului pentru Pirat ca să te revăd? a întrebat-o pe un ton atât de amabil, încât i-a fost cu neputință să fie sinceră: n-a putut să-i spună că nu avea chef de el și nici că singurul bărbat cu care ar fi dorit să iasă dispăruse fără urmă din viața ei.

— Cunosc un loc senzațional, unde se servesc chestii tropicale, a continuat veterinarul. Lasă-mă să te invit să guști măcar una.

— Sunt răcită, a minţit Iris. Hai să lăsăm pe altă dată. Trebuie să mă odihnesc.

— Îmi pare rău că eşti bolnavă, dar mă şi bucur.

— Cum aşa?

— Pentru că ştiu că nu-mi dai plasă. Ştii, faptul că te-am revăzut e lucrul cel mai bun care mi s-a întâmplat de ani de zile. A fost o adevărată minune, parcă m-ai salvat dintr-o existență insuportabilă...

Iris şi-a adus imediat aminte de ce-i spusese Luca despre reapariţia lui Olivier: „Hazardul ordonează lumea mai bine decât bănuim". Ceva mai însuflețită, dar şi pentru că se simțea un pic vinovată că-l minţise, a întrebat:

— De ce zici că viața ta e insuportabilă?

— N-am cum să-ți explic, e prea plicticos... Tu nu te simți câteodată plictisită de viața ta?

— Presupun că da. Dar probabil pentru că am o muncă de rutină.

— Asta n-are nimic de-a face! Eu cred că ne plictisim de noi înșine și de rutina noastră, oricât ar fi ea de fabuloasă. Mi-a zis cineva odată că plictiseala se vindecă dacă ne imaginăm c-o să murim în curând. E de încercat... Să ne ima-

ginăm că ne mai rămâne puţin de trăit. Să ne gândim cum am putea profita.

Lui Iris subiectul i se părea la fel de plicticos. Nu spunea nimic, așa că Olivier a continuat să vorbească, pe un ton mult mai scăzut, de parcă i-ar fi fost rușine de propunerea pe care i-o făcea:

— Uite, imaginează-ţi că mai ai de trăit doar trei luni și că în această perioadă trebuie să faci zece lucruri la care nu vrei să renunţi. Hai să ne gândim la cele zece lucruri. Ce zici?

Tăcerea ei a fost cât se poate de elocventă.

— Iartă-mă, n-am vrut să te bat la cap cu chestiunile astea metafizice, cred că te-am plictisit.

Și-a dat seama că-l jignise, așa că s-a grăbit să-l liniștească:

— Nu m-ai plictisit, dar nu mă simt bine.

— Sigur, îmi pare rău. Noapte bună. Sună-mă oricând.

Iris a rămas pe gânduri; Olivier putea să pară o ființă fragilă din cauza timidității, dar, de fapt, era același om pe care îl cunoscuse acum douăzeci de ani: sub carapacea de adult, se ascundea același tinerel nesigur pe el. Asta îi plăcea, deși îi era greu să recunoască.

După discuția cu Olivier nu avusese deloc intenția să facă lista cu cele zece lucruri, dar

timpul trecea şi ideea nu-i ieşea din minte. Chiar, ce ar vrea să facă dacă i-ar rămâne doar trei luni de trăit? La ce ar renunţa şi la ce nu? Şi-a amintit de o frază pe care o citise într-o carte veche de aforisme religioase: „Trăieşte fiecare zi din viaţă ca şi cum ar fi ultima".

A luat hârtie şi pix şi a făcut lista:

ZECE LUCRURI DE FĂCUT
ÎNAINTE SĂ MORI

1. *Să-l găsesc pe Luca (măcar ca să-mi iau rămas-bun).*
2. *Să sărut pe cineva pe care să-l iubesc (şi să mă iubească) la nebunie.*
3. *Să văd o ninsoare nemaipomenită.*
4. *Să încerc mâncarea japoneză.*
5. *Să râd în hohote ca o nebună.*
6. *Să mă duc la un concert al unei trupe care-mi place.*
7. *Să vând apartamentul părinţilor mei.*
8. *Să-mi dau demisia.*
9. *Să am o prietenă adevărată.*
10. *Să-mi vopsesc părul în roşu.*

Recitind lista, s-a mirat că nici una dintre aceste cele mai mari dorinţe nu i se părea greu de îndeplinit; i-a venit cheful să înceapă imediat.

Somnul a cuprins-o înainte de a stabili şi cum să le ducă la bun sfârşit.

O zi de luni nu chiar atât de groaznică

Așa cum îi promisese, luni dimineața, Ángela a venit însoțită de un domn, un neamț foarte înalt, care dorea să vadă apartamentul. Împreună cu soția sa, ambii ieșiți la pensie și fără copii, căutau ceva în cartierul acela. Clientul a vrut să verifice tot, inclusiv țevile și întrerupătoarele.

— Încerc să-l conving că în zona asta nu mai găsește el un apartament ca ăsta, i-a șoptit agenta, în timp ce clientul cerceta terasa. Facem pariu că reușesc? N-ar fi prima dată. Ți-am zis că înainte de a lucra aici am fost coafeză? Nu? Păi, mi se dusese buhul. Venea o tipă doar să se tundă și, dacă pleca cu extensii de mai multe culori, toți știau că trecuse prin mâinile mele!

Iris a crezut-o imediat: Ángela radia o simpatie explozivă care nu te putea lăsa indiferent.

Profitând că neamţul se apucase să măsoare o cameră, a întrebat-o ceea ce o rodea de ore în şir:

— Ştii o cafenea din cartier care se cheamă *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici*?

— Numele nu-mi spune nimic, unde se află?

Iris i-a explicat amănunţit unde era adresa pe care o cunoştea atât de bine, dar agenta n-a lăsat-o să termine:

— Gata, ştiu, dar acolo nu e nici o cafenea, ci un depozit vechi. E gol de o veşnicie. Ai vrea să-l vezi? Am cheile.

— Poţi să mi-l arăţi?

— Bineînţeles. Am să-i spun şefului că ai putea să-l cumperi, nici o problemă. L-a văzut multă lume, dar nimeni nu l-a vrut.

— De ce? E vreo problemă?

— Aşteaptă să vezi şi-o să te lămureşti.

După plecarea clienţilor, Iris i-a lăsat Piratului castronul cu mâncare şi s-a dus la lucru, aşteptându-se la o zi grea şi plină de reproşuri.

Nu se înşela. După ce nu venise la serviciu ca să adopte un căţel, şeful ei o luase la ochi. Asta se vedea în tensiunea care apărea ori de câte ori i se adresa. Noroc că nu-i vorbea prea des.

În rest, ziua a fost la fel de plicticoasă ca de obicei. Un potop de apeluri, apoi acele oaze de

linişte. Atunci a prins un post de radio pe Internet şi a ascultat un cântec care i-a plăcut:

Dreams are ready
To be true.
Just make them happen:
This life is a blank page
Write here what you want.[1]

De parcă ar fi fost coloana sonoră a vieţii sale în acel moment şi acel loc, telefonul a sunat chiar pe ultimele acorduri ale melodiei învăluitoare. La început nu a recunoscut glasul bărbatului care sunase.

— Aş dori nişte informaţii în legătură cu o asigurare.

— Bun, ce fel de asigurare? a întrebat ea pe un ton profesionist.

— Depinde ce-mi recomandaţi. Sunt bărbat, necăsătorit, sănătos. Conduc un automobil mic şi după mult timp am un chef nebun de viaţă. Totul, graţie unei fete.

— Olivier, l-a recunoscut ea, ce faci?

---

1. „Visele sunt gata / Să prindă viaţă / Trebuie doar să le laşi: / Viaţa e o pagină albă / Scrie pe ea ceea ce vrei“ (în engl., în orig.).

— Dacă nu reuşesc să te văd altfel, m-am hotărât să-mi fac o asigurare, poate că aşa vorbesc cu tine personal.

— Ești nebun!

— Absolut de acord. Nebun după tine. Ce mă sfătuiești? M-am gândit că ar fi bună o asigurare de viață. Apropo, ai făcut lista?

— Nu pot vorbi acum, blochez centrala.

— Dar e o problemă de serviciu!

— Ar trebui să te pasez unuia dintre agenții noștri.

— N-am ce vorbi cu agenții voștri.

— Dar asta e procedura. Ai nevoie de informații.

— Ziceam că mi le dai tu.

— Atunci ar trebui să vii aici.

— Perfect! La ce oră ieși?

— La nouă și jumătate.

— Atunci vin la nouă, mă informez și pe urmă te invit la barul hawaiian. Nu accept un refuz.

Iris zâmbea, deși el nu putea să vadă. Și-a reamintit cuvintele cântecului și și-a zis că era momentul să scrie ceva care să merite osteneala pe pagina albă a vieții. Sau măcar să încerce.

— Bine, dar în loc de chestii hawaiiene aș prefera mâncarea japoneză.

— Minunat. Sunt expert în sushi şi sashimi. Ne vedem la ora nouă, prinţesă.

Până la sfârşitul programului, zâmbetul de pe buzele ei nu s-a mai şters. Nici chiar când şeful a certat-o că blocase centrala. Şi nu doar a certat-o.

O cină sub semnul norocului

Olivier rezervase o masă la Ojiro, un restaurant japonez recent deschis în centru.

— Mi-am zis că o astfel de ocazie merita să mai ieși din cartierul tău, i-a spus pe un ton suav, în timp ce ambala motorul.

La ora asta, într-o zi de luni, traficul era rarefiat, așa că în mai puțin de un sfert de oră intrau pe ușa cu un design special a localului, pătrunzând într-o lume absolut nouă pentru Iris. Masa lor era într-un colţ. Lista era scrisă în japoneză și în spaniolă, dar ea n-a priceput mare lucru.

— Alege tu, s-a predat Iris.

Olivier a fost încântat de decizia ei. Când a venit chelnerița, îmbrăcată într-un chimono elegant, a făcut comanda și a cerut și două beri japoneze. Totul, cu o siguranță pe care Iris nu i-o cunoștea.

— Vom începe cu o supă miso, după care vor veni trei feluri, ca la o masă japoneză tradițională, i-a explicat apoi.

— Trei feluri?

— Da, am învățat asta în anul petrecut la Osaka, într-un schimb universitar când făceam facultatea de medicină veterinară. Japonezii dau multă importanță atât alegerii materiei prime, cât şi prezentării. Cele trei feluri pe care le vom mânca sunt gătite după tehnici diferite – a făcut o pauză și s-a uitat la ea, ezitând parcă dacă să continue sau să n-o mai plictisească; primul se servește crud, al doilea e abia fiert, iar al treilea necesită o pregătire îndelungată şi lentă. Pentru ei e o modalitate de a nu uita că în viață totul are valoare: ceea ce e simplu și valoros, ceea ce putem dobândi rapid şi ceea ce reușim după un timp. Iar la urmă, totul se termină cu o ceașcă cu ceai verde şi amar precum moartea.

— Și ce-ar fi dacă n-am mânca decât un singur fel? Unul crud, sau unul abia fiert, sau unul care a fost gătit timp de multe ceasuri?

— Atunci reîntâlnirea noastră ar fi un *nabemono*, adică o mâncare suculentă preparată de-a lungul a câtorva ore. Ba mai mult decât atât: cina asta a avut nevoie de aproape douăzeci de ani ca să fie gătită...

— Şi după ceaiul verde ce vine? a întrebat ea pe un ton fals ingenuu.

— Asta n-o mai ştie nimeni. Important e să ajungem la ceai sătui, pentru că după aceea nu mai e cale de întoarcere.

— Ce vrei să spui? s-a mirat ea, constatând că Olivier era din ce în ce mai sigur pe el; chiar și glasul îi suna mai ferm.

— Că nimeni nu are parte de o moarte bună dacă e cu burta goală. Ştii că unii s-au întors din moarte pentru că lăsaseră ceva neterminat pe timpul vieții? Înainte de plecare, trebuie să faci pace cu lumea și cu cei pe care îi iubeşti. Începând cu tine însuți.

— Adică vrei să spui că în cazul ăsta moartea ne va fi mai ușoară?

— Bineînțeles! Dacă ai avut o viață plină, moartea vine ca un lucru firesc. Ceaiul fierbinte după o masă bună.

Femeia în chimono aducea o tavă.

— Îmi place ideea asta de a vedea viața ca o masă! Atunci eu ce fel de mâncare aș fi?

I s-a părut că, în timp ce răspundea, glasul îi tremura ca unui adolescent care face prima sa declarație de dragoste:

— Tu ești un bol plin cu orez alb. Ceva ce nu trebuie să lipsească. Simplu, dar nutritiv. Nici

prea greu, nici prea uşor. Valoros în sine, căci are darul de a absorbi toate savorile vieţii.

Iris a simţit că obrajii îi iau foc, ceva ce nu mai păţise de mulţi ani.

Alături de două prosoape calde şi umede, chelneriţa adusese şi cele două beri Ebisu. Şi-au şters mâinile cu prosoapele, pe care le-au pus apoi la loc pe tava cea mică. Iris a turnat în pahare şi l-a ridicat pe al ei:

— Închin pentru cele două dorinţe care mi s-au împlinit astăzi. De mult doream să încerc mâncarea japoneză şi, iată, sunt pe punctul de a o face.

— Și cealaltă?

— Mi-am dat demisia. O, nu, nu-ți face griji – a adăugat, văzându-i expresia îngrijorată –, nici nu-mi pasă, era şi timpul să am curajul să o fac. Nu credeam c-am să fiu în stare. Acum nu-mi rămân decât opt lucruri de făcut înainte să mor.

— Păi, atunci e o veste minunată. Să bem pentru ea!

Au ciocnit, au băut, apoi Olivier a întrebat:

— Te-ai gândit ce-ai să faci acum?

— O să dorm, o să-l plimb pe Pirat, o să caut un prieten pe care l-am pierdut... Sper să vând

şi apartamentul alor mei. Ca să mă pot muta într-unul în care trecutul să nu fie peste tot. Şi, dacă e posibil, de unde să văd marea, am eu visul ăsta.

— Mda... Bag de seamă că în viaţa ta se întrevăd nişte schimbări majore. Sper să fiu şi eu una dintre ele...

Iris şi-a plecat privirile cu timiditate.

Atunci, Olivier i-a atras atenția asupra etichetei berii japoneze:

— Berea asta o să-ți poarte noroc, ai să vezi. Te-ai prins cum se numește?

Iris a ridicat din umeri, „Ebisu“ nu-i spunea nimic.

— Ebisu e unul dintre cei șapte zei japonezi ai norocului. Precis că o să aibă grijă ca și cele opt dorințe rămase să ți se împlinească.

„Să dea Domnul“, și-a spus Iris, în timp ce sorbea îndelung din berea norocului.

O bucățică din altă lume

Prima zi liniștită, fără obligații, a început cu privirile nedumerite ale Piratului, care se uita la ea mirat, de parcă s-ar fi întrebat ce lene dăduse peste stăpâna lui. Ce, uitase că ar fi trebuit să iasă de mult la plimbare, ca în fiecare dimineață?

Cuprinsă de o senzație neașteptată de seninătate, Iris și-a preparat un ceai verde și l-a băut pe îndelete la masa din bucătărie. Apoi a făcut duș, s-a îmbrăcat comod, nu în stilul *office* obișnuit pe care-l folosea la serviciu, și a căutat lesa câinelui.

Când a băgat mâna în buzunar, a dat peste ceasul stricat. L-a dus la ureche ca să audă ticăitul acela vag și ciudat. Se auzea și acum; oricât de ciudat putea părea, ceva din inima lui continua să trăiască. „Ia să-l duc eu la reparat“, și-a zis în timp ce deschidea ușa.

A fost o plimbare mai lungă decât de obicei. Cum la acea oră parcul era pustiu, l-a lăsat liber pe Pirat, ca să cerceteze în voie toate tufişurile. Strângându-şi mai bine paltonul, Iris s-a aşezat pe o bancă şi a savurat un timp dimineaţa rece şi senină.

La ieşirea din parc, a legat câinele de un pom şi a intrat în ceasornicăria din cartier.

— Ticăie, dar nu merge, i-a spus ea tipului cu mutră de bufniță de după tejghea.

Omul a cercetat atent vechitura, ducându-şi la ureche ceasul de buzunar cu delicatețea cu care umbli cu obiectele de valoare.

— A căzut?

— Nu ştiu. Așa l-am primit.

Ceasornicarul şi-a continuat cercetarea. A privit sfera printr-o lupă ataşată ochelarilor, a ascultat ticăitul imperceptibil și a căutat modalitatea de a deschide ceasul. În cele din urmă a spus:

— Aşteptați un moment, trebuie să-l duc în atelier.

Iris a aşteptat în prăvălia goală în care se auzea doar ticăitul numeroaselor ceasuri care se aflau acolo. După câteva minute, omul a revenit cu o figură consternată și ceasul în mână:

— Nu pot să fac nimic. Piesele componente nu se mai fabrică.

— Deci nu se poate repara?

— Nu, dar chiar dacă aş putea, n-ar trebui să o fac.

— De ce?

— Pentru că cel care vi l-a dat a vrut să vă dăruiască o bucăţică din altă lume. Ceva ce nu mai există, dar încă se poate percepe – a apropiat el ceasul de urechea ei ca să audă zgomotul acela „din altă lume".

— Dar ce sens are să faci cadou un lucru care nu funcționează?

— Poate că darul nu era la vedere. Uitați – i-a arătat o hârtiuță –, înăuntru am găsit o inscripție. Mi-am notat-o.

Iris a citit:

LASĂ ÎN URMĂ TRECUTUL ŞI
PREZENTUL VA PORNI

— Ce înseamnă asta?

— Habar n-am! Cert este că prietenul dumneavoastră nu a vrut să vă dăruiască doar un ceas.

Depozitul treburilor neterminate

Cheia a scrâșnit în broască de parcă aceasta nu ar mai fi fost folosită de mult timp. Ușa s-a deschis spre un spațiu întunecat și neprimitor, care nu semăna nici pe departe cu cafeneaua în care îl cunoscuse pe Luca.

— Ăsta e locul și, după cum vezi, nici urmă de cafeneaua despre care vorbeai tu, a spus Ângela.

Dușumeaua era acoperită cu un strat gros de praf care amortiza pașii. Era frig și umed, iar penumbra sporea misterul. Lumina slabă care reușea să pătrundă din stradă făcea vizibilă o suprafață de doar câțiva metri pătrați; restul era cufundat într-o beznă compactă.

— Ești mirată?

— Și încă cum...

Iris se întreba cum era posibil ca un local să dispară cu totul sau să se transforme în altceva

într-un timp atât de scurt. Mobilul agentei a rupt tăcerea și i-a întrerupt nedumeririle. Iris a făcut câțiva pași, ca de somnambulă, în vreme ce Ángela răspundea la telefon.

— Stai o clipă, că n-am acoperire, a spus ea, făcându-i un semn că iese în stradă ca să vorbească.

Iris a mers mai departe pe dușumeaua plină de praf către partea din fund, curioasă, dar și deconcertată. Și-a dat seama că, pe măsură ce avansa, întunericul parcă se subția. Ochii i s-au obșnuit repede și a zărit un fel de rafturi pe care se aflau multe cutii, de mărimi și culori diferite, toate acoperite de praf.

„Trebuie să fie depozitul de care spunea Ángela", și-a zis ea privind cutiile. Erau unele mari de tot, în care ar fi încăput un frigider sau un dulap. În schimb, cele mici erau cât o cutie de pantofi. Pe toate era lipită o etichetă cu câte un nume scris de mână.

„Or fi pachetele care trebuiau trimise destinatarilor", și-a zis ea, deși totul i se părea extrem de ciudat. Ce-o fi în cutiile alea? De ce se aflau aici? Cine erau destinatarii? Oare din cauza lor nu voia nimeni să cumpere localul?

De undeva din spate se auzea muzică. Iris s-a oprit, ținându-și respirația. Peste niște acorduri

fine s-a ridicat o voce melodioasă care parcă i se adresa direct:

Where are you going,
I asked,
Suburban Princess
Tonight?[1]

Căci se întreba și ea unde se ducea, ce însemnau toate acestea și ce avea să găsească până la urmă. Ajunsă în fața peretelui din spate, s-a oprit brusc. Se afla înaintea unei mese identice cu cele din cafeneaua dispărută. Pe suprafața de marmură, o ceașcă fierbinte cu ciocolată abia turnată, răspândind aceeași aromă delicioasă. O linguriță curată pe farfurioară.

Fără să încerce să găsească vreo explicație, Iris a dus ceașca la gură și a băut. Aroma și gustul ciocolatei i l-au adus imediat în minte pe Luca, cu care băuse atâtea cești ca aceasta. Numai că acum era singură... Sau nu?

Din întuneric se apropiau niște pași. Mai întâi speriată, Iris a recunoscut apoi silueta familiară: un bărbat slab și distins, cu o coamă de păr cărunt: magicianul.

---

1. „Unde te duci, / Am întrebat, / Prințesă suburbană / În seara asta?" (în engl., în orig.).

— Văd că ai descoperit depozitul treburilor neterminate... Ți-ai găsit cutia?

Bucuroasă că-l vede, Iris s-a repezit să-l întrebe:

— Ce s-a întâmplat cu cafeneaua? De ce totul pare atât de difer...?

Omul a întrerupt-o cu un gest ferm:

— E important să găsești cutia care poartă numele tău.

Iris ardea de curiozitate să-l întrebe de Luca, dar omul fusese atât de autoritar, că n-a îndrăznit să nu-i dea ascultare; s-a întors la rafturi și a început să citească etichetele lipite pe cutii. Erau foarte multe, treaba putea să-i ia o zi întreagă. Din fericire, nu a fost așa: după doar câteva minute, și-a văzut numele scris citeț pe latura unui pachețel cât să-i încapă în palmă.

— Iată-l! a exclamat ea voioasă. Pare-se că treburile mele neterminate nu sunt chiar așa de multe. Ce e înăuntru?

— Asta trebuie să descoperi singură. Dar nu subestima lucrurile din cauza aspectului lor exterior. Interiorul poate conține o lume întreagă.

— Alt truc de magie?

— Da, într-un fel. Asta e locul unde treburile neterminate își așteaptă momentul în care se vor împlini. Acum, stai la masă, bea-ți ciocolata și așteaptă.

— A fost ideea lui Luca? E cu tine?

— Ai răbdare, o să afli.

Magicianul şi-a încheiat pe îndelete nasturii redingotei roase şi a adăugat:

— Bucură-te de clipa asta. Şi nu uita că un drum de o mie de mile începe cu primul pas.

Contrariată, Iris s-a așezat înaintea ceştii fierbinți și a deschis cutia. Mirată, a văzut o inimă de ciocolată albă învelită în celofan. Pe spate, eticheta: Gelateria Centaurul şi o adresă.

— Trebuie să mă duc acolo?... Ei, mai ești aici?

Dar nu glasul magicianului s-a auzit, ci cel al agentei care se întorcea grăbită:

— Iartă-mă că te-am lăsat singură, era un client pe care nu puteam să-l... Ei, dar văd că ai găsit și o masă de la cafeneaua aia a ta? Ce faci aici, pe întuneric?

Iris a vârât inima de ciocolată albă în buzunar, apoi a spus:

— Ce vezi. Beam o ciocolată caldă.

— O... ce? Zău că ai o imaginație bogată, Iris! Hai să plecăm, că altfel o să mă convingi şi pe mine că aici se petrec lucruri ciudate.

Marea viitorului

— Am plecat mai devreme de la lucru şi am o surpriză pentru tine!

Vocea lui Olivier era veselă și nerăbdătoare.

— E musai acum? Aveam alte planuri...

Dar siguranța din glasul lui Olivier era deconcertantă; nu se așteptase ca el să insiste, și încă atât de energic. Era limpede, nu mai era la fel de timid cu ea.

— Da, chiar acum! Nici eu, nici surpriza nu putem aștepta. Trec să te iau în douăzeci de minute.

Optimismul lui contagios i-a șters din minte senzația de neliniște pe care i-o lăsaseră vizitarea depozitului și reîntâlnirea cu magicianul. Cumva, începea să înțeleagă că locul acela și oamenii săi aparțineau unei felii din viața ei care rămânea în urmă. În schimb, Olivier reprezenta viitorul.

Un viitor fericit şi cu glas voios, bucuros să o revadă.

— Ce-ai păţit, prinţesă, că eşti cam palidă? a întrebat-o, în timp ce maşina rula pe bulevard, spre centru.

— Nimic, doar că am avut o întâlnire cam bizară.

— Aha. Ai văzut o fantomă?

— Adevărul e că toată viaţa mea e plină de fantome...

Spunând asta se gândea la Luca. Şi-a dat seama că avea să-l caute în continuare, nu va renunţa să-l vadă, asta dacă vorbele magicianului erau adevărate.

— E normal, trăim înconjuraţi de fantome. Totul este să aflăm cum să ne avem bine cu ele, a spus Olivier.

Restul drumului l-au făcut în tăcere, fiecare cufundat în gândurile sale. Maşina a luat-o pe un bulevard, a cotit de mai multe ori şi a pătruns pe străzile aproape pustii ale unui cartier nou. Olivier a oprit în faţa unui edificiu recent ridicat: „Am ajuns".

Iris a trântit portiera şi l-a urmat spre intrarea cu uşi de sticlă. Veterinarul a descuiat cu cheile lui, după care i-a făcut semn să intre în liftul transparent şi bine luminat. Oglinda a reflectat

două tipuri de emoție: bucuria cumva copilărească a bărbatului, uimirea nedumerită a femeii.

Au urcat până la ultimul etaj, unde au ieșit pe un palier cu podea strălucitoare. Olivier s-a îndreptat spre una dintre cele patru uși, a descuiat și a invitat-o să intre, cu o reverență teatrală, zâmbind întruna.

Iris a pătruns într-un apartament gol, nou-nouț, radiatoarele mai aveau încă apărătoarea de plastic pe ele. Curioasă, a străbătut camerele, bucătăria, baia și salonul spațios, cu geamuri mari.

— Încă n-ai văzut lucrul cel mai tare, a spus el, ridicând persienele.

Au ieșit pe terasă. Nouă etaje mai jos, strada era o lume în miniatură. Iar înaintea ochilor, albastrul imens al mării. Cu toate că ziua era cenușie, imaginea i s-a părut de o frumusețe supranaturală; Iris s-a și văzut stând acolo într-o noapte de vară și privind extaziată orizontul.

— Ei, ce zici, seamănă un pic cu casa visurilor tale? a întrebat-o el, luând-o de mână.

Iris a schițat un zâmbet timid.

— Cred că e foarte scump, iar eu sunt șomeră...

— Proprietarul e un prieten de-al meu și e dispus să-l închirieze la un preț modic, a spus el cu un tremur în glas.

Iris şi-a zis că niciodată viitorul nu i se înfăţişase cu atâta claritate ca acum. Dar nici nu-i provocase atâta teamă.

— Ştiu şi eu... trebuie să mă gândesc.

— Fireşte, prinţesă, o astfel de hotărâre nu se ia cu uşurinţă.

Iris a zâmbit din nou. Imaginea mării o liniștea enorm. Fără să-și ia ochii de la întinderea albastră, a murmurat:

— Am impresia că toată viața mea e o luptă între trecut și viitor.

Şi imediat şi-a amintit de ce îi spusese Luca: „Există ceva ce nu se petrece decât în prezent". Ca de undeva din depărtare, i-au ajuns la ureche cuvintele lui Olivier:

— Ai dreptate, de fapt, asta suntem cu toții: o încurcătură teribilă fără nici o soluţie aparentă.

Despre îngeri

După ce au văzut apartamentul, Olivier a invitat-o la masă. S-au dus la un restaurant italian, dar Iris abia dacă a gustat ceva. Şi nu pentru că el nu ar fi fost un companion agreabil, ci pentru că gândurile nu-i dădeau pace. Sigur, voia să-l găsească pe Luca, numai că asta începea să semene cu o fixaţie absurdă. Pe de altă parte, se simţea tot mai bine în compania lui Olivier, care se purta cu ea cu o delicateţe şi o răbdare pe care nu le mai văzuse la alţi bărbaţi.

După două ore, când a lăsat-o în faţa uşii, şi-a luat la revedere de la ea cu un surâs înţelegător:

— Mi-ar plăcea să ieşim diseară, dar ceva îmi spune că nu e momentul cel mai bun. Greşesc?

— Sunt obosită şi am nevoie să mă gândesc, a spus ea cu un zâmbet chinuit.

— Nu-i grabă, însă nu uita că te aştept în viitor, precum marea.

Acasă, Piratul a primit-o vesel ca de obicei, aşteptând să fie scos la plimbare. Numai că Iris s-a dus să-și asculte mesajele de pe robot. Îi era greu să recunoască, dar aştepta în continuare un semn de viață de la Luca.

Nu avea decât un mesaj de la Ángela. Vocea suna de parcă ar fi fost răcită sau ar fi plâns. Da, plânsese, a dedus Iris după ce a ascultat: „Iartă-mă că te sun, dar nu știu cu cine altcineva aș putea vorbi... În plus, cred că ești o persoană foarte înțelegătoare și foarte sensibilă. În fine, iartă-mă că te bat la cap. Nu ştiam cui să-i spun că m-au dat afară de la serviciu și, proasta de mine, sunt distrusă. Bun, mai sunt şi alte motive, dar prefer să nu le povestesc unui robot".

Iris a sunat-o imediat:

— Și eu sunt în șomaj și te asigur că lucrul ăsta are și părțile lui bune. De exemplu, ia spune, de când n-ai mai dormit după pofta inimii într-o zi de luni, la sfârșit de ianuarie?

— Cred că niciodată, ca să fiu sinceră. Și nici n-am ieșit în oraș până seara târziu într-o zi de miercuri – ăsta ar putea fi alt avantaj, nu?

— Aș zice că da.

— Ce faci diseară?

Luată prin surprindere, Iris nu a fost deloc evazivă, așa cum făcuse cu Olivier.

— Nimic, în afară de a încerca să găsesc vreun sens la tot ce mi se întâmplă.

— Atunci, putem s-o facem împreună. Eu o să caut un sens pentru viața ta, iar tu, pentru a mea. Ce zici?

— Mi se pare corect.

— Perfect, atunci, la nouă sunt la tine?

— Grozav. Auzi... nu știu dacă are legătură cu numele tău, dar pentru mine ai fost un înger. Știi ce e un înger?

— Un înger e cel care te salvează de la cădere învățându-te să zbori, a răspuns rapid Ángela. Pe diseară!

Câinele o privea întrebător. Era cazul să-i facă o bucurie prietenului patruped, drept care l-a scos la plimbare.

S-a dus special la podul de peste calea ferată. S-a oprit și s-a uitat în jos, aducându-și aminte de ultima dată când fusese acolo. Nu trecuse foarte mult de la acea zi de duminică, dar acum se simțea schimbată, parcă era alt om. Piratul a scos un lătrat înciudat și a tras de lesă.

„Un înger e cel care te salvează de la cădere învăţându-te să zbori“, şi-a amintit Iris. După care şi-a spus: „Locul ăsta e plin de îngeri“. Şi a luat-o spre casă. Era pregătită pentru prima seară de prietenie din viaţa ei.

Seara celor patru dorințe îndeplinite

În timp ce se plimbau fără un țel anume, Ángela i-a povestit capitolele cele mai dramatice din viața ei, care erau și cele mai noi:

— De când mă știu am fost o romantică incurabilă, sunt incapabilă să-mi ascund sentimentele. Nu lucram nici de o lună la agenția imobiliară când m-am amorezat de șeful meu. O nenorocire! Imediat omul a început să-mi arunce ocheade pline de înțeles și să aranjeze astfel lucrurile ca să ne vedem între patru ochi în diverse locuri, chipurile în interes de serviciu. O agenție imobiliară e ideală pentru întâlniri clandestine între colegi: există apartamente disponibile peste tot. Într-o sâmbătă dimineață m-a chemat la o vilă superbă de la marginea orașului, iar când am ajuns acolo mi-a mărturisit că n-avea să vină nici un client, că mă chemase pentru că era nebun după

mine şi trebuia să mi-o spună fără întârziere. Am muşcat momeala și i-am picat în brațe ca o cretină!

Au luat-o pe o străduță cufundată în lumina slabă, gălbuie a unor felinare.

— Fireşte, nici nu mi-a trecut prin cap că mințea. Sau că era însurat. Mi se păruse atât de sincer, atât de romantic... Şi atât de neașteptat! Niciodată nu fusesem îndrăgostită în așa hal, a fost o surpriză. Dar am trăit-o la maximum, de asta nu-mi pare rău. Au fost două luni fantastice, cu multe întâlniri și multe atenții din partea lui.

Finalul a fost la fel de neașteptat – și devastator. Cred că a fost provocat de ultima noastră întâlnire, când m-am apucat să-i spun c-o să-l iubesc toată viața și că-mi doream un viitor alături de el. Există bărbați care nu suportă verbele conjugate la viitor. Cred că s-a speriat. Logic: e căsătorit – deși nu-mi spusese asta – și are doi fii. Ei sunt viitorul.

Brusc, a început să vină la agenție transformat în alt om. Aparent era același, la fel de încântător și de atrăgător, numai că rece ca gheața. Se purta cu mine indiferent, eram o simplă angajată – după tot ce trăisem împreună! Timp de cincisprezece zile m-am ținut tare, credeam c-am să reușesc să mă port decent, să nu-i fac o scenă. În

fond, suntem adulţi şi nu-mi promisese nimic. Mie îmi fusese greu să mă prind mai din timp...

Dar în după-amiaza asta m-au lăsat nervii. Am văzut că-i trage clopotele unei fete nou angajate și n-am mai suportat. M-am dus la el în birou și am făcut exact ce-mi promisesem să nu fac: i-am oferit un spectacol ca la carte, am și plâns. Cred că i-a picat atât de prost, că m-a anunțat imediat că lucrul meu la agenție nu mai putea continua, pentru că în trei luni nu vândusem nici măcar un apartament. Culmea e că avea dreptate. Nu mă interesa deloc să lucrez acolo, aveam ochi doar pentru el. Așa că am acceptat concedierea, lichidarea și bătaia lui pe umăr, însoțită de urarea: „Sunt sigur c-ai să găsești o slujbă mai pe gustul tău, îți doresc succes".

A făcut o pauză – era gata să plângă –, apoi a spus:

— Precis că n-ai cunoscut o idioată mai mare decât mine.

Iris s-a oprit și a îmbrățișat-o. Așa, deodată, pentru că simțea că de asta avea nevoie prietena ei, care s-a simțit imediat mai bine și a reușit să-și oprească lacrimile.

Se făcuse foarte frig. Pe trotuarul opus, lumina caldă a unui local sclipea îmbietoare ca o reclamă.

Uşile erau închise, dar era multă lume înăuntru, de parcă ar fi avut loc o petrecere.

— Intrăm? a propus Ángela de cum s-a simţit mai liniștită.

Nu au stat pe gânduri şi nu au regretat. Înăuntru avea loc un concert live. Un grup format dintr-un pianist, un chitarist şi doi vocaliști – o fată și un băiat – se afla pe o mică scenă ridicată în fundul localului. Au căutat un loc de unde să urmărească spectacolul şi l-au găsit într-un colţ lângă bar, unde Ángela a cerut două beri.

Iris a închis ochii, delectându-se cu muzica *live*, care o purta departe. A fost atentă la cuvinte:

Forget the past.
Forget what's next.
You are nowhere and
Everywhere now.[1]

Au stat cam o oră, bând bere, dansând, ba chiar încumetându-se să cânte refrenul la cererea pianistului. La sfârşit, au aplaudat în neştire: se distraseră de minune.

Afară ploua necontenit şi era foarte frig, aşa că au mai stat şi au comandat încă un rând, așe-

1. „Uită trecutul / Uită ce va veni / Acum ești nicăieri / Și pretutindeni“ (în engl., în orig.).

zate la o masă, în timp ce muzicienii își strângeau instrumentele.

— Ce curios, a spus Iris, până în seara asta abia dacă puneam piciorul într-un bar, iar acum am impresia că lucrurile cele mai importante din viața mea au loc chiar aici.

Ángela asculta, sorbind berea direct din sticlă.

— Trec și eu printr-o perioadă de schimbări, a continuat Iris, dar mă tem cumva, am o frică absurdă. Viața mă înfricoșează, dar nici să continui ca până acum nu mai suport. Și nu știu cum să scap de amintirile dureroase care nu-mi dau pace. Teamă mi-e că am ajuns la treizeci de ani și m-am înăcrit.

Au stat de vorbă până târziu. Înainte de închidere, patronul le-a adus două cafele. Alături, pe farfurioară, se aflau două pachețele învelite în staniol.

— Sunt plăcințele cu răvaș: citiți cu atenție ce scrie.

Jocul le-a amuzat, așa că au desfăcut imediat pachețelele și au citit textele.

— Cred că al meu ți se potrivește ție, a spus Iris.

— Exact la asta mă gândeam și eu. Fii atentă: *Viața poate fi înțeleasă privind spre trecut, dar se trăiește privind spre viitor*. Iată răspunsul la problemele tale, într-o plăcintă!

— Atunci, am şi eu soluţia la problemele tale: *Nu plânge pentru că ceva s-a terminat, zâmbeşte pentru că a existat.*

— Ne-am schimbat destinele, a râs Ángela, exact cum a fost vorba!

— În locul tău, n-aș schimba viața ta cu a mea: crede-mă, e ca naiba.

— Așa cred și eu despre a mea!

Au început să râdă în hohote, fără să se poată opri. Erau conștiente că era efectul băuturii, dar râdeau întruna, ca nebunele, şi mai abitir după ce patronul încercase să le mai potolească, parcă erau două adolescente care se dădeau în spectacol într-o adunare serioasă.

— Zău, fetelor, potoliți-vă! Peste câteva minute închidem. Iar afară ninge, dacă n-ați prins de veste.

Nici una nu a fost atentă la cântecul care răsuna în bar:

Dreaming with open eyes
Is an art to be learnt
In the secret school of twilight.[1]

1. „Să visezi cu ochii deschiși / E o artă care se învață / La școala secretă a asfințitului" (în engl., în orig.).

Nimeni nu mănâncă îngheţată când afară ninge

— Seara de ieri a fost de-a dreptul magică! a fost primul lucru pe care Iris l-a spus când a sunat Olivier.

— Pentru că a nins?

— Printre altele. Cred că ieri îngerii erau peste tot, fie învăţându-i pe oameni să zboare, fie îndeplinindu-le dorinţele. Ştiai că unii cred în chestiile astea?

— Mă bucur că eşti binedispusă. E grozav, pentru că voiam să-ţi propun o plimbare, ce zici? În definitiv, zăpada ne poartă noroc. Ştiu că ţi-am promis să nu insist, dar o ninsoare ca asta nu cade în fiecare zi.

— Absolut de acord, numai că în dimineaţa asta am ceva de făcut... Dar putem lua masa la prânz într-un loc izolat şi plin de stalactite, s-a grăbit să adauge, simţindu-l dezamăgit.

Cuvintele ei au avut efectul scontat, Olivier a râs un pic nervos, de parcă propunerea l-ar fi luat pe nepregătite, dar a fost de acord şi au stabilit să se vadă peste câteva ore.

Cu toate că se simţea mult mai bine – ultimele zile fuseseră pline de evenimente –, Iris nu uitase că avea de mers la Gelateria Centaurul. Şi cât mai degrabă, pentru ca nu cumva lucrurile să se schimbe şi acolo. Nici nu ştia câtă dreptate avea.

S-a îmbrăcat bine, şi-a pus cizmele cu talpă de cauciuc, n-a uitat fularul și mănușile și a pornit-o pe străzile îngheţate şi înzăpezite. Oraşul era frumos şi necunoscut, de parcă s-ar fi costumat pentru o ocazie specială.

În ciuda frigului, a mers pe jos, ca să se bucure de zăpada proaspăt căzută. Adresa pe care o căuta nu era aproape, dar chiar avea chef să se plimbe. Mai ciudat decât mersul printr-un oraș mediteraneean transformat în peisaj polar era însă că, pe o zi atât de geroasă, se ducea la o gelaterie.

Centaurul se afla pe o străduță pietonală. Un afiș anunța cu litere roșii că acela era locul. Persienele erau pe jumătate lăsate, dar înăuntru se vedea lumină. Iris s-a apropiat de ușa metalică și a bătut de trei ori. Zgomotul i s-a părut asemenea unui gong care anunța un început sau un sfârșit.

A auzit nişte paşi grei care se apropiau; persienele s-au ridicat automat. O femeie robustă, cu obrajii îmbujoraţi a întrebat-o:

— Ce doriţi? E închis.

— Îl caut pe patron.

— Eu sunt, Paula mă numesc.

— Îmi pare bine. Eu sunt Iris.

Şi-au dat mâna. Femeia a privit-o mijindu-şi ochii, de parcă ar fi vrut să o studieze înainte de a o pofti înăuntru.

— Intră, nu sta acolo pe frigul ăsta.

Iris și-a scuturat zăpada de pe cizme, a intrat și și-a scos paltonul, în timp ce femeia cobora storul. Era un local spațios, zugrăvit în culori vesele. Vitrina alinia un sortiment de înghețată de diferite culori, dulciuri și ciocolată. Totul părea foarte nou. Într-un borcan de lângă casa de marcat, Iris a văzut zeci de inimi de ciocolată albă precum cea pe care o adusese aici.

— Trebuia să avem azi inaugurarea, dar pe vremea asta n-ar fi o idee bună, a spus Paula.

— E un loc tare drăguț, a spus Iris, care începea să se întrebe ce naiba căuta ea acolo.

— Mă bucur că-ți place și că ești prima mea clientă. Cu ce te pot servi? E din partea casei.

— Nu vreau să te deranjez, sincer.

— Nici un deranj, a zâmbit Paula. Spune ce vrei, îmi închipui că nu o îngheţată. O cafea? O ciocolată caldă? Pe frigul ăsta e cel mai potrivit.

Iris a fost de acord. În timp ce pregătea ciocolata, a întrebat-o cum de ajunsese tocmai aici.

— Să zicem că localul mi-a fost recomandat de cineva care mă cunoaşte foarte bine şi care mi-a dat asta – i-a arătat inima de ciocolată albă.

— Aha. Trebuie că e o persoană foarte dulce, precis că o cunosc. N-a trecut multă lume în timpul lucrărilor care parcă nu se mai terminau.

Înainte ca Iris să apuce s-o întrebe despre cei care trecuseră pe acolo să cumpere o inimă de ciocolată, Paula a continuat:

— Nici nu-ţi poţi închipui în ce hal era totul! Incendiul a distrus tot.

— Incendiul...?

— Sigur, nu ştiai? Că a scris şi în ziare. Când am văzut prima dată localul, era groaznic, un loc dantesc. Dar asta a făcut să-l pot cumpăra: au lăsat din preţ cu condiţia să-l redeschid rapid, însă te asigur că nu a fost uşor să-l transform în ceea ce vezi acum.

Iris s-a uitat în jur, căutând în zadar vreo urmă de incendiu.

— Vino cu mine să-ţi arăt ce-a mai rămas din dezastrul pe care l-am găsit atunci.

Undeva în spate i-a arătat un zid din cărămizi calcinate, unde se vedea un cuptor cu lemne. Alături, un lighean mare de plastic plin cu veselă spartă.

— E tot ce-a rămas din cel mai bun restaurant italienesc din cartier, după spusele clienților. Un local foarte căutat și iubit, sper să nu se supere pe mine că le-am ocupat locul.

Iris s-a uitat mai atent la farfuriile și platourile ciobite. Erau decorate cu două dungi, una verde și alta roșie, culorile drapelului Italiei. Iar în mijloc, în aceleași culori, un nume cu o semnificație imediată și teribilă:

CAPOLINI

Cu inima bătându-i repede, a întrebat:

— Ai idee unde este patronul restaurantului?

— N-aș putea să-ți spun. Proprietarul nu mi-a vorbit despre asta, de parcă s-ar fi temut de reacția mea. Dar cineva mi-a spus că a fost rănit în incendiu, se pare că era aici în noaptea aceea. Mai multe nu știu, îmi pare rău.

Iris s-a întors la masa pe care o aștepta ciocolata caldă și și-a luat repede geanta.

— Trebuie să plec.

— Te aștept într-o zi fără zăpadă, a spus Paula, dar Iris abia dacă a auzit-o. Îi venea să plângă. A

bâiguit un „la revedere“ şi un „mulţumesc“ şi a plecat spre casă mergând ca o somnambulă.

La jumătatea drumului şi-a dat seama că uitase inima de ciocolată pe masă, dar nu i-a părut rău. Dimpotrivă, i se părea ceva cât se poate de logic.

În definitiv, nu orice loc e potrivit ca să pierzi o inimă, chiar dacă e de ciocolată.

Trecutul miroase a hârtie veche

Doar ziarele vechi și scrisorile trimise
păstrează adevărul trecutului.

Inscripția asta o citea Iris în timp ce aștepta ca angajatul hemerotecii, un bărbat în cămașă albă și ochelari cu rame negre, să-i aducă colecția de ziare cerută.

Locul mirosea a hârtie veche și a praf. Ziarele mai vechi erau legate în volume mari, care se aliniau în vitrinele așezate de jur împrejurul sălii. Cele mai recente erau în altă parte, și acolo se dusese funcționarul să le găsească.

— Precis nu preferați să căutați pe Internet? a întrebat-o, lăsându-i pe masă două tomuri groase.

— Precis.

— Sunt în sala de alături. Dacă aveți nevoie de mine, apăsați butonul acesta, a mai zis bărbatul înainte de a ieși pe ușile duble de lemn.

Iris a rămas singură, într-o tăcere perfectă. „Ia să vedem“, a deschis ea primul tom, începând să citească titlurile evenimentelor petrecute cu şapte luni în urmă.

Nu a fost greu: paginile cu ştiri locale erau colorate diferit. A descoperit destul de repede evenimentul pe care îl căuta:

Un incendiu distruge complet
Pizzeria Capolini

În zorii zilei de ieri, un incendiu accidental a devastat bine-cunoscuta pizzerie Capolini. Focul s-a declanșat la puțin timp după ce patronul a închis localul la ora două noaptea, de la unul dintre cuptoarele cu lemne în care se cocea pizza care făcuse localul celebru. Flăcările s-au extins rapid în bucătărie și pe pereții placați cu lemn și au distrus întreg restaurantul. Chemați de un vecin, pompierii au ajuns după o jumătate de oră, când deja nu se mai putea face nimic.

Inițial s-a crezut că nu fuseseră victime, căci stabilimentul era închis și încuiat. Totuși, un comunicat ulterior al pompierilor informează că patronul localului, italianul Luca Capolini, a fost rănit grav în incendiu. Acesta a fost dus de urgență la Spitalul Del Mar, unde se află sub un pronostic rezervat. Totul pare să ducă la concluzia că omul adormise în încăperea din spate când se declanșase incendiul.

Deasupra titlului, o fotografie arăta cum fusese pizzeria înainte ca focul să o distrugă: două ferestre mari de o parte și de alta a intrării pe care se afla drapelul italian cu numele de familie al lui Luca. Un loc pe care lumea îl asocia cu distracția și mâncarea bună.

Iris citise totul ținându-și respirația. Nu mai pricepea nimic. Cum de Luca nu-i spusese nimic despre asta? Nici măcar nu pomenise de incendiu. Și ce coincidență macabră făcuse să fie dus la același spital unde se aflau părinții ei în urma accidentului?

De-abia atunci s-a uitat la data la care avusese loc totul: 8 noiembrie.

A început să plângă ca o fetiță, fără să se poată opri. A plecat în fugă, lăsând pe masă uriașul tom deschis și scaunul tras de la locul lui.

Ajunsă în stradă, a oprit un taxi și a cerut să fie dusă la Spitalul Del Mar.

„E doar o coincidență, n-ar trebui să fiu în halul ăsta", își repeta în sinea ei, în timp ce privea pe geam orașul care defila pe lângă ea. Dar faptul că descoperise că incendiul de la pizzeria lui Luca avusese loc în ziua morții părinților ei, aproape la aceeași oră, o neliniștise peste măsură.

Când în zare se vedea de-acum clădirea spitalului, şi-a amintit de inscripţia de la hemerotecă:

„Poate că e în sfârşit momentul să las în urmă trecutul", şi-a mai zis.

Trecând pragul adevărului

Nu vom zâmbi niciodată acolo unde am fost nefericiți.

Iar Spitalul Del Mar era pentru Iris un asemenea loc. Își amintea de parcă ar fi fost ieri dimineața fatidică în care primise groaznica veste: „Vă sunăm de la Spitalul Del Mar. Părinții dumneavoastră au avut un accident de mașină și au fost internați în urmă cu o oră".

Între somn și un început de trezie, Iris întrebase cu un firicel de voce dacă erau bine; frica de ce era mai rău a cuprins-o auzind de la capătul celălalt al firului glasul care îi spunea, pe un ton mâhnit, că prefera să o informeze personal.

Fusese drumul cel mai atroce din viața ei – nesiguranță și presimțiri sumbre, asaltată pentru prima dată de o senzație de gol și de pierdere absolută. În timp ce o voce interioară nu înceta

să-i repete: „N-am să ajung la timp, n-am să ajung la timp". Şi încă nu ştia că mare parte din acea senzaţie n-avea s-o părăsească multă vreme.

De cum a întâlnit-o pe doctoriţa de gardă, cele mai negre bănuieli i s-au confirmat. Nu şi-a mai găsit părinţii în viaţă. Muriseră la puţin timp după internare, împreună, aşa cum făcuseră totul în viaţă.

Acum, trecând pragul spitalului, amintirile îi strângeau inima.

La biroul de informaţii a întrebat o infirmieră grăbită unde se aflau pacienţii cu arsuri.

— Aveţi o rudă internată aici?

— Da, a minţit ea.

— Întrebaţi-o pe sora de la capătul culoarului, i-a spus femeia făcându-i semn să o ia la dreapta.

Acolo a dat de o tipă la fel de antipatică. I-a repetat întrebarea.

— Cum se numeşte persoana? a vrut să ştie infirmiera, o femeie nu tocmai tânără, cu cearcăne adânci şi uniformă verde.

— Luca Capolini. Dar cred că a fost deja externat.

De fapt, Iris era sigură, doar îl cunoscuse pe Luca la săptămâni bune după accidentul despre care citise în ziar. Arsurile nu puteau fi grave –

probabil că fusese internat pentru asfixie –, mai ales că nu văzuse nici o urmă de arsură pe chipul și mâinile sale. Oricum, spitalul era singura pistă care-o putea duce la el.

Femeia a tastat numele și s-a uitat pe ecran.

— Sigur acesta e numele?

— Nu îl găsiți?

Infirmiera a privit-o peste ochelari.

— Așteptați puțin, a zis și a intrat într-un birou alăturat.

Iris a rămas singură și plină de neliniști, întrebându-se oare ce se întâmpla. A fost tentată să se uite pe ecran, dar n-a îndrăznit. Femeia a revenit repede:

— Urmați-mă, vă rog.

Docilă, a mers după ea de-a lungul unui culoar interminabil până la o sală de așteptare cu pereți albi și fotolii confortabile.

— Așteptați un minut, o să vină imediat medicul, i-a spus infirmiera înainte de a pleca.

Iris s-a așezat, nedumerită și nervoasă. Se simțea, brusc, ridicolă. Și dacă dă de Luca, ce va face? O să-l întrebe de ce dispăruse fără să-și ia la revedere? O să-i spună că era îndrăgostită de el? A clătinat din cap în semn de refuz, zicându-și: „Trebuie să învăț să nu mai acționez impulsiv".

În timp ce se uita distrată spre ușă, i s-a părut că vede o siluetă subțire și distinsă, un bărbat cu plete cărunte. În halat alb, dar sub care se zăreau hainele roase bine cunoscute. Magicianul, cu siguranță. A ieșit pe culoar, dar omul dispăruse ca un miraj. „Cred că o iau razna", și-a zis exact când își făcea apariția medicul.

— Sunteți Iris? Mi s-a spus că ați întrebat de domnul Capolini. Sunteți rude?

— Nu, prieteni.

— Înțeleg. Luați loc, vă rog. Cred că nu ați aflat niște lucruri, i-a spus doctorul, un tip între două vârste, proaspăt ras, cu ochi albaștri, afabil și plăcut, care a reușit să o liniștească cât de cât. Trebuie să recunosc că sunt puțin nedumerit: domnul Capolini a stat la noi o vreme fără ca cineva să se intereseze de el. Credeam că nu are pe nimeni. Un lucru trist, firește. Nimeni nu trebuie să fie singur în clipele cele mai grele, nu-i așa?

— Bineînțeles, i-a dat Iris dreptate.

— Așa că vizita dumneavoastră e un semn bun. Deși tardiv, e bine de știut că cineva se gândește la el.

— Tardiv...?

— Aici vine clipa cea mai dureroasă, cea a adevărului care nu mai poate fi ascuns.

I-a căutat privirile și și-a pus o mână peste ale ei. Nu părea obișnuit să dea vești rele. Poate că nimeni nu se obișnuiește cu așa ceva.

— Domnul Capolini a murit acum două săptămâni...

— Nu se poate! Două săptămâni? Nu, imposibil!...

— Corpul i-a cedat în cele din urmă, dar încă de la internare speranțele erau puține. Prea puțini supraviețuiesc după o comă prelungită. Nici măcar oameni tineri ca el.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— Regret nespus, sincer, aș fi vrut să vă dau vești mai bune.

— Când... în ce zi a murit?

— Într-o duminică după-amiaza. Prima după Crăciun.

Iris își amintea perfect acea duminică. Ziua în care viața ei începuse să se schimbe. Când îl cunoscuse pe Luca la *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici*. Când un înger o oprise să se arunce de pe pod peste șinele de tren. Își amintea perfect și ora.

— Lăsați-mă să ghicesc. A murit la ora cinci după-amiază, a spus cu un tremur în glas.

— Exact. Chiar eu am semnat certificatul de deces.

Trebuia să plece de acolo, şi repede. A bâiguit un „mulţumesc pentru tot" inaudibil. Trebuia să iasă la aer, să simtă frigul pe obraz. Nici nu a auzit ce spunea doctorul cel amabil:

— Cel care are pe cineva să-l plângă nu e chiar atât de singur…

Pe culoarul cel lung inima îi bătea nebuneşte şi lacrimile îi înceţoşau privirea. A cuprins-o ameţeala, trebuia să se aşeze. A văzut în dreapta uṣa unei toalete ṣi a intrat. Semiîntunericul i-a făcut bine. Și-a dat cu apă rece pe faṭă, refuzând să se uite în oglindă ca să nu-ṣi vadă chipul. S-a aşezat pe băncuṭa din colţ ṣi a inspirat adânc. „Doar o clipă", şi-a zis.

Imediat, a început să se simtă mai bine, de parcă s-ar fi depărtat de lume. Sau de parcă ar fi început să înṭeleagă aspectele mai complexe ale vieṭii.

Fericirea e o pasăre care știe să zboare

„Bună, Iris, sunt eu, Luca. Nu deschide ochii. Nu te mișca. Există lucruri care se petrec doar în prezent, îți amintești? De exemplu, povestea asta pe care vreau să ți-o spun. E povestea unui sfârșit, dar n-ai voie să te întristezi. Nu e o dramă, dimpotrivă. O să-ți povestesc cum poți găsi frumusețea în ultima clipă, când ai renunțat s-o mai cauți. Prin urmare, e o poveste veselă.

Imaginează-ți că intri într-o încăpere în care un bărbat tânăr, care ți-e și prieten, își trăieşte ultimele minute. Imaginează-ți că-l iei de mână, plângi pentru el și, cu sufletul făcut țăndări, îi spui că o să-ți fie dor de el. În secunda următoare, prietenul tău moare. N-a deschis ochii, dar tu știi că a apucat să-și ia rămas-bun, pentru că ți s-a părut că îți strângea ușor mâna. Un gest cald, deși imperceptibil. Și știi că ultimele tale cuvinte

l-au ajutat să plece mai liniştit şi infinit mai fericit.

E momentul să afli că bărbatul ăsta a fost o ființă arogantă, mânată de două idei fixe: femeile și banii. De-a lungul vieții i-a dezamăgit pe toți cei din jurul său, începând cu propriii săi părinți, care ani în şir au aşteptat un singur lucru: un semn că se gândea măcar un pic la ei. Deși absolut nemeritat, în dragoste a avut mai mult noroc decât majoritatea oamenilor. A cunoscut o fată minunată, care-l iubea sincer, dar el n-a fost în stare să aprecieze norocul care dăduse peste el.

Astfel că în clipa morții era singur, doar cu infirmiera de noapte pe care nu o văzuse niciodată. În timp ce i se părea că înaintează printr-un tunel foarte lung către o lumină strălucitoare, ultimul lui gând a fost că i-ar fi plăcut să sufere cineva pentru moartea lui și să-l plângă. Un gând care în alte condiții l-ar fi făcut să roșească de rușine, găsindu-l potrivit altora, nu lui. După care și-a zis că așa ceva nu avea sens, că nu se mai putea face nimic.

Numai că partea esențială din povestea asta de-abia începea, oricât de ciudat ar putea să pară. În tunelul acela mai erau şi alţii, nu era singur. S-a apropiat de un cuplu între două vârste, un

bărbat şi o femeie cu feţe senine, în ciuda tristeţii, care i-au spus că maşina lor se izbise de un camion uriaş. Fuseseră aduşi la spital, dar muriseră.

Era atât de ciudat să audă voci. Nu se auzeau ca în viaţă, păreau mai curând să provină din lumea viselor, din propria sa imaginaţie. Aşa auzise el că se strecoară morții în lumea celor vii. Cei doi i-au mai spus că regretul lor era că nu-și putuseră lua rămas-bun de la ființa pe care o iubeau cel mai mult pe lume, singura lor fiică, Iris.

«Cei care pleacă fără să-și ia rămas-bun nu pleacă niciodată de tot», a spus bărbatul. «Iar ca să fii fericit trebuie să-ți lași morții să plece.» «Și să rămâi cu cei vii», a adăugat femeia. După care au spus aproape într-un glas și cu multă tristețe: «Pentru fiica noastră fericirea a fost mereu precum o pasăre. Îi era frică să n-o sperie și să-și ia zborul».

Tânărul care tocmai murise a înțeles un lucru: cei doi, care trăiseră o viață unul lângă celălalt, aveau acum o singură dorință, fericirea fiicei lor. Ce noroc pe ei că aveau ceva care să-i unească chiar și dincolo de lumea celor vii!

După care au dispărut, sau nu le-a mai auzit el vocile, nu era foarte clar ce se petrece. Cert este că din acea întâlnire fantasmatică omul a învățat

cea mai importantă lecţie: şi-a dat seama că trecerea sa prin lume fusese complet lipsită de sens, pentru că nu făcuse pe nimeni fericit. Așa că și-a dorit imposibilul, să aibă ocazia să îndrepte lucrurile.

Și atunci s-a petrecut ceva și mai ciudat. Fără să știe cum, s-a pomenit într-un loc unde magia încă părea posibilă. Acolo a întâlnit o femeie cu suflet frumos. De cum i-a aflat numele, a înțeles că i se oferea o a doua șansă, pe care nu trebuia să o piardă. O șansă pentru el, dar și pentru a îndeplini ultima dorință a acelor părinți preocupați de viitoarea fericire a singurei lor fiice. După care va pleca definitiv. Încă nu știa cum, dar voia să facă asta cât mai bine posibil. Acum tu trebuie să decizi dacă a făcut bine sau, dimpotrivă, a zbârcit-o încă o dată.“

Iris avea ochii în lacrimi. „Deci ei te-au trimis...“ s-a auzit spunând ca de departe. „Iar tu i-ai ajutat să se ducă liniștiți. Și m-ai salvat și pe mine. Voiam să-ți mulțumesc înainte de a-ți spune adio. Pleci?“

N-a mai răspuns nimeni. S-a deschis ușa și cineva a aprins lumina. Orbită, a văzut cum o femeie corpolentă în halat albastru împingea înăuntru căruciorul pentru curățenie.

— Vai, scuze, vă simțiți bine?

— Da, da, s-a ridicat Iris repede. Cred că am avut o amețeală, dar acum mi-a trecut.

Afară, frigul a readus-o la realitate și i-a uscat ultimele lacrimi. L-a rugat pe taximetrist să o ducă pe drumul de lângă mare. Voia să mai vadă o dată apartamentul pe care-l vizitase împreună cu Olivier, să se apropie de fericire încet, fără grabă.

„Ca să nu-și ia zborul de cum mă vede", și-a zis îndreptându-se apoi spre o casă pe care nu o mai simțea ca fiind a ei.

Ce împachetezi din viață când te muți

„Iris, scumpo, sunt eu, Ángela. Îl ții minte pe domnul acela foarte înalt care a venit să-ți vadă casa, neamțul? M-a sunat să-mi spună că vrea să cumpere apartamentul. Îi convine prețul și e destul de grăbit. Săracul de el, nu știa că nu mai lucrez la agenția imobiliară. În fine, porcul ăla de fost șef al meu o să te sune el ca să-ți spună. Eu voiam doar să știi că sunt gata să te ajut să ambalezi lucrurile în cutii. Sunt o adevărată expertă în împachetat viața și plecat în altă parte. Ah, uitam, să fie într-un ceas bun!"

Al doilea mesaj era de la agenția imobiliară: un glas masculin care îi comunica, pe un ton serios și neutru, ceea ce tocmai îi spusese Ángela, adăugând: „Clientul vrea să mai vadă o dată casa înainte de a comanda mobila. Noi așteptăm să ne sunați ca să începem formalitățile".

Ultimul mesaj era de la Olivier, iar tonul nu era deloc vesel: „Bună, prinţeso. Ştiu bine că unul dintre defectele mele e că nu-mi dau seama când devin pisălog. Îmi pare rău, nu voiam să te plictisești de mine atât de repede, te consider o femeie atât de deosebită de cele pe care le-am cunoscut, atât de specială... Vezi, iar sunt pisălog. Nu mă învăț minte nici măcar atunci când mi se dau papucii... În fine... Ai grijă de tine și fii fericită. Lumea e mult mai tristă fără tine".

Mesajul i-a accelerat bătăile inimii. Uitase de întâlnirea lor de la prânz, cu toate evenimentele de care avusese parte peste zi. Și l-a imaginat așteptând ore în șir în fața intrării, întrebându-se ce se întâmplase și, după cum tocmai auzise, extrăgând propriile sale concluzii înainte de a se da bătut. Tocmai acum, când începea să simtă ceva pentru el... „Și totuși, ce cuvinte frumoase a găsit", și-a spus ea cu admirație.

Dar până la Olivier, mai avea ceva urgent de rezolvat. A format numărul agenției și a cerut să vorbească cu șeful. La telefon s-a auzit același glas monoton pe care-l știa de pe robot. Încercând să nu-i tremure vocea, Iris i-a spus:

— Vreau ca tot agenta care a venit prima dată cu acest client să-l însoțească și acum.

Cu tonul acela sigur pe el, patronul agenției i-a explicat că persoana la care se referea nu mai lucra acolo, dar că avea să trimită alt agent.

— Nu mi se pare corect, l-a întrerupt ea. Fata aceea, nu i-am reținut numele...

— Ángela.

— Exact, Ángela, mi s-a părut foarte competentă. Meritul este al ei în totalitate.

Omul începea să se enerveze:

— Regret, dar nu e posibil. V-am spus doar că nu mai lucrează la noi.

— Atunci, nu mai vând casa. Spuneți-i clientului că m-am răzgândit. Bună seara – și a închis.

Nu era stilul ei, îi tremurau mâinile, dar era convinsă că procedase bine, că Ángela avea să primească ceea ce i se cuvenea și că cel din cauza căruia rămăsese fără slujbă avea să o sune. A așteptat puțin lângă telefon, dar n-a sunat nimeni. Lângă ea, Piratul o privea întrebător.

— Bine, e rândul tău, i-a spus în timp ce apuca lesa, facem o plimbare, dar o să fie scurtă.

Și scurtă a fost, cât să lase timp câinelui să-și dezmorțească labele și să-și facă nevoile. S-au întors acasă după câteva minute, iar patrupedul a înțeles că stăpâna sa era tare ocupată în ziua aceea.

Iris a făcut un duş, apoi s-a îmbrăcat şi când se pregătea să iasă, a sunat telefonul. Era Ángela:

— Pot să aflu cum ai reuşit?

— Nu înțeleg.

— M-a sunat! Ca să-şi ceară scuze şi să mă anunțe că o să mă ocup de vânzarea apartamentului tău. Şi chiar n-ai nici o legătură?

— Eu? Deloc! Presupun că s-a căit. Păi, nu se spune că bărbații se întorc mereu?

Deloc convinsă, femeia a întrebat:

— Pot să te invit diseară la cină ca să-ți mulțumesc?

— Am alte planuri pentru diseară, dar vreau să-ți cer o favoare.

— Orice vrei, doar spune!

— Mai ai cheile de la depozitul ăla la care am fost noi?

— Din întâmplare, da: când iubitul meu şef m-a concediat, am uitat să i le înapoiez.

— Îmi închipuiam eu. Te-ar deranja dacă...?

— S-a făcut. La ce oră vrei să mergem?

— În noaptea asta, mai târziu, pe la ora două, ce zici?

— Eşti ființa cea mai ciudată pe care am cunoscut-o vreodată, dar poți conta pe mine, i-a replicat Ángela. Pentru o prietenă ca tine merită să fac noapte albă.

Iris s-a aranjat repede, în timp ce în cap îi răsuna cuvântul „prietenă“, lucru care o bucura nespus. Era pentru prima dată când cineva o considera astfel, și asta o făcea teribil de fericită, fără să știe de ce.

Resemnat, Piratul o privea cu coada ochiului, întins pe jos și oftând prelung înaintea perspectivei unei nopți petrecute în singurătate. „Urează-mi succes“, i-a zis Iris, deja în vestibul și cu cheile în mână. În ultima clipă, s-a întors și i-a mai spus:

— S-ar putea să mă întorc destul de târziu. Îți dau voie să faci pipi pe covorul ăsta vechi și urât, ca să nu fie nevoie să-l luăm în casa cea nouă, l-a mângâiat ea pe cap.

A mai aruncat o privire prin casă și a știut că tot ce merita să ia la mutarea asta din viața cea veche erau câinele cel răbdător și pe ea însăși.

Pentru ca totul să fie perfect nu lipsea decât Olivier.

În căutarea perfecțiunii eterne

— Îmi închipuiam eu c-am să te găsesc aici, a spus Iris când a auzit glasul lui Olivier răspunzând la interfonul adăpostului pentru câini. Dacă-mi accepți scuzele, te invit la cină.

— Sigur, prințesă, cobor imediat.

Părea cam abătut. Ochii nu-i mai străluceau ca de obicei, iar zâmbetul era forțat.

— Am fost o proastă. Mă înverșunam să caut fericirea undeva departe, uitând că poate fi la doi pași.

— Știi, pe când eram la Osaka mi-am notat un haiku de Fusei care-mi place tare mult: „Cireși în fapt de seară / Cu cât mă depărtez de ei / Cu atât mă întorc mai des să-i privesc". Apropo, știi ce e acela un haiku?

— Bineînțeles! Chiar am scris și eu unul.

Asta a părut să-l amuze pe veterinar. Parcă nu mai era atât de cenuşiu la faţă.

— Ai darul să mă surprinzi mereu. Asta merită altă cină la un restaurant japonez, unul special. Mergem?

Au mers până în centru. Olivier a lăsat maşina într-o parcare, apoi a dus-o pe străduţele înguste ale oraşului ascuns, niciodată căutat de turişti şi evitat până şi de localnici. Undeva, după un colţ, au zărit o uşă simplă de lemn luminată de un felinar roşu de hârtie.

— Am ajuns. Nici măcar nu are un nume. Patronii preferă ca obişnuiţii localului să-l numească simplu *Himitsu*, adică „secret". Nu e atât un restaurant, cât o frăţie ascunsă. Aici toţi ne cunoaştem între noi.

De cum a intrat, Iris şi-a dat seama că locul era deosebit. Olivier i-a făcut semn să se descalţe şi să-şi lase pantofii la uşă. Apoi a salutat-o cu o plecăciune adâncă pe japoneza în vârstă care aştepta în micul vestibul. Au urmat-o într-un salon mititel, cu numai trei mese de lemn, unde doar una era ocupată de altă pereche. Pe pereţi, gravuri japoneze înfăţişând oceanul învolburat şi zăpezile de pe muntele Fuji.

— Am decis să închiriez apartamentul pe care mi l-ai arătat. Firește, dacă amicul tău își menține oferta. Aveai dreptate: e casa visurilor mele.

Olivier a scos mobilul și l-a sunat imediat pe proprietar. După două minute, apartamentul era al ei.

— Te ajut cu mutarea, abia aștept! a exclamat entuziasmat.

În mai puțin de două ore, el era a doua persoană care se oferea pentru o corvoadă deloc plăcută. Iris și-a zis că cineva care are doi prieteni dispuși s-o ajute să se mute nu este un om singur.

— Nu-mi iau mare lucru, ca să nu am prea multe de împachetat. Și ca să urmez sfatul pe care mi l-a dat un ceas.

La privirile lui nedumerite, a scos din buzunar vechitura aceea de ceas oprită la ora douăsprezece fix și l-a pus pe masă.

— E un ceas magic. Merge, și nu merge. Înăuntru are o inscripție care spune „Lasă în urmă trecutul și prezentul va porni". E un hârb destul de misterios, nu ți se pare?

Olivier a dus ceasul la ureche:

— Dar ticăie.

— Un ticăit din altă lume, a nuanțat Iris.

— Sau dintr-un loc de departe, precum restaurantul în care ne aflăm.

Bătrâna care-i primise la intrare le-a adus supă miso și o farfurie plină cu teci verzi.

— Astea sunt *edamame*, i-a explicat Olivier, aperitivul preferat al japonezilor. Seamănă cu fasolea verde, dar sunt teci de soia. Mănânci doar boabele.

Iris a luat o teacă și a supt o boabă de un verde strălucitor. Era caldă și ușor sărată.

— În Japonia e lucru obișnuit să vezi lumea uitându-se la televizor cu un castron cu soia în față. Oricum, e mult mai sănătoasă decât floricelele de porumb. Apropo, spuneai că ai să-mi dai trei vești bune. Una e cea cu apartamentul. Care sunt celelalte două?

— Cea de-a doua e că au rămas doar două dorințe de pe listă. Berea Ebisu mi-a purtat noroc, așa cum spuneai.

Olivier a ridicat mâna și a cerut vesel:

— Avem urgentă nevoie de două beri Ebisu!

Apoi s-a întors spre ea:

— Va trebui să bem pentru cele două dorințe încă neîndeplinite. Poți să-mi spui despre ce este vorba?

Din glasul și de pe chipul lui dispăruse orice urmă de posomoreală, a constatat Iris. Acum părea

mai tânăr decât era, semăna cu adolescentul pe care-l cunoscuse la cabana din munți... Li s-au adus berile și două căni de ceramică negricioasă.

— Vreau să-mi vopsesc părul în roșu, a râs ea.

— Închin pentru zilele numărate ale părului tău castaniu, a rostit el teatral în timp ce ciocneau. Și cealaltă?

— Ultima dorință e încă secretă. Dar poate c-ai s-o descoperi.

— Ador secretele! Abia aștept s-o aflu.

În timpul mesei au trăncănit de una și de alta, savurând rulourile de orez cu somon și niște fileuri delicate de ton crud. Când ultimul bol a fost luat de pe masă, Iris s-a dat expertă în bucătăria japoneză, făcându-i cu ochiul:

— Iar acum, ceaiul. Sfârșitul care vine negreșit, precum moartea.

La masă au fost aduse un ceainic din fontă și două căni rustice, de culori diferite. Încet, Olivier i-a umplut cana, în timp ce îi dădea alte explicații de cunoscător:

— Știai că în Japonia se crede că pentru a învăța cum se cuvine ceremonia ceaiului e nevoie de o viață de om?... O ceremonie a ceaiului în toată regula poate dura până la patru ore. Și nu cuprinde doar ceaiul, ci și o mâncare ușoară, un

aranjament floral şi un cod complicat de poziţii şi replici. Am citit undeva că cel care a creat acest ritual a trăit în secolul al XVI-lea. Pesemne că avea mult timp la dispoziție! Se numea Rikyū, dacă nu mă înşel, şi a definit astfel ceremonia: „O întâlnire, un prilej". Maestrul pretindea că de fiecare dată când îți bei ceaiul cu cineva trăieşti o experiență unică şi specială, ceva ce nu se va repeta nicicând exact la fel. În asta rezidă frumusețea ei.

— Să înțeleg că doar unicitatea poate fi frumoasă? Nu mi se pare drept!

— Dar totul e unic! Dacă te uiți atent, în natură nimic nu e perfect: tot ce e natural e asimetric și are termen de expirare. Și nimic nu e complet, totul fierbe fără preget în marea oală a realității. Nimic nu e terminat, iar în asta constă frumusețea vieții, zic japonezii: în arta imperfecțiunii. Ei o numesc *wabi-sabi*. Adică imperfecțiunea, temporalul, neterminatul. Tot ce merită osteneala e *wabi-sabi*.

— Văd că la Osaka nu ai studiat doar medicina veterinară, a spus Iris pe un ton admirativ. Dă-mi un exemplu concret de *wabi-sabi*. Să fie ceainicul ăsta?

— Mai curând cele două căni. Sunt făcute din argilă naturală. Au o suprafață neregulată și se to-

cesc prin uz, dar asta le face și mai frumoase. Ele sunt *wabi-sabi.*

— Ca și cina noastră, a șoptit Iris.

Olivier a privit-o drept în ochi. Timpul s-a oprit. Era ca și cum toată lumea ar fi fost precum ceasul cel vechi de pe masă. Inima ei dădea să-i sară din piept. Avea senzația că, privind-o astfel, Olivier îi pătrundea în suflet și i-l oferea în același timp pe al său.

— Ții minte ce ți-am spus ultima dată, când te-am comparat cu un bol cu orez alb? Ți-am spus că valoarea lui îi stă în simplitatea și delicatețea lui, în stare să capteze toate savorile vieții. Orezul e exact ca tine. Ești *wabi-sabi*, prințesă. *Wabi-sabi* în stare pură.

S-au privit în tăcere, electrizați de emoție. Privirea a fost urmată de un sărut. Lumea a dispărut în timp ce buzele li se uneau. Pe urmă, cu pulsul încă accelerat, Iris i-a spus:

— Am ceva pentru tine. E ceva foarte simplu, dar exprimă tot ce simt...

A scos din geantă o hârtie, iar Olivier a citit:

Pana în mâna dreaptă.
Inima în partea stângă.
Iar tu, pretutindeni.

— S-a mototolit, a spus el, ridicând hârtia ca pe o comoară.

— A străbătut un drum lung până să-și găsească adevăratul stăpân.

Și înainte ca el să poată spune ceva, l-a sărutat încă o dată:

— Acum n-a mai rămas decât o singură dorință.

Viața e o stradă cu sens unic

Dar înainte de a pune capăt acelei perioade din viața ei atât de plină de emoții și descoperiri, Iris trebuia să revină într-un loc special.

S-a întâlnit cu Ángela acolo unde fusese *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici.* Avea să-i spună atâtea noutăți, dar le-a lăsat pe mai târziu și a întrebat-o:

— Parcă ziceai că ai fost coafeză, nu?

— Așa e.

— Atunci, ai putea să mă vopsești? Roșcată crezi c-o să-mi stea bine?

— O să-ți stea perfect! Bună idee. Chiar mâine cumpăr vopseaua, a spus ea, în timp ce descuia ușa cu o cheie ruginită.

În prag, Iris a oprit-o:

— Te superi dacă te rog să mă lași singură? Simt nevoia să revin la...

— Nu-mi da explicații, între noi nu-și au rostul. Te aștept aici. Dacă vrei ceva, fluieră!

Vechea sală era luminată doar de felinarele de pe stradă. S-a mirat din nou să nu găsească nici urmă din cafeneaua unde petrecuse clipe atât de frumoase cu Luca, dar acum sentimentele ei erau altele. Locul era la fel de părăsit ca atunci când i-l arătase Ángela, numai că de data asta nu mai exista nici o masă și n-o aștepta nici o ceașcă cu ciocolată caldă. Dispăruse și dulapul cu pachetele „treburilor neterminate".

S-a oprit în mijlocul acestui decor dezolant și a rămas așa câteva secunde. Nu s-a întâmplat nimic. A numărat până la zece, până la cincizeci, până la o sută... Parcă nu voia să plece cu mâinile goale. S-a simțit caraghioasă și a lăsat număratul. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul. Tăcerea era compactă, se auzea doar ticăitul slab al ceasului magic.

Dintr-odată, s-a simțit dezamăgită. Venise degeaba. N-avea să se întâmple nimic. Ce proastă fusese să-și facă iluzii! A mai aruncat o ultimă privire de jur împrejur și s-a îndreptat spre ieșire. Precis că Ángela o s-o copleșească cu întrebările, iar ea nu avea nici un răspuns.

Întindea mâna spre clanță, când a tresărit auzind un glas pătrunzător:

— Acum ai aflat ce se întâmplă tot timpul în prezent?

Ar fi recunoscut glasul dintr-o mie. Era al magicianului. Coama lui albă a spart întunericul.

— În afară de magie? a întrebat ea, bucuroasă de revedere.

— Ceva mult mai important.

— Mai importantă decât magia nu e decât fericirea.

— Bingo! a exclamat el, în timp ce de undeva parcă se auzea un zgomot de cimbale. Doamnelor și domnilor, vă rog să o aplaudați pe curajoasa noastră candidată!

I s-a părut că aude niște aplauze depărtate, în timp ce magul făcea o reverență teatrală și zâmbea mulțumit. Parcă îi spusese odată că „ceea ce contează sunt ovațiile".

— Am revenit aici pentru că speram să vă găsesc. Mi s-a părut că vă zăresc la spital... Dumneavoastră erați, așa-i?

— Cu toții trebuie să ne întoarcem odată acolo unde am fost triști. Din tristețe se învață multe. Cât despre cafeneaua asta... ai ajuns exact la timp. Eram gata să plec.

— Unde plecați?

— Oriunde. Un iluzionist e bine primit peste tot. Arta noastră nu cunoaște granițe.

— Voiam să vă mulțumesc. Cred că l-am găsit pe Luca... Știați că murise, nu?

— Sigur că da, draga mea. Viața e o stradă cu sens unic.

— Știați și că părinții mei au plecat fără să-și ia rămas-bun, drept care nu puteau părăsi această lume liniștiți, și că nici eu nu puteam fi fericită.

Magicianul zâmbea, mulțumit de cuvintele ei.

— Nu mă mai tem de moarte, a continuat Iris, nu mi se mai pare atât de tristă ca înainte.

— Asta-i minunat. Moartea e tristă doar pentru cei care n-au avut curajul să trăiască.

— Și ce e cel mai grozav e că nici de viitor nu mă mai tem.

— „Lasă în urmă trecutul și prezentul va porni", nu e așa? O spune limpede chiar ceasul ăsta al tău.

— E ceva ce nu pricep în ruptul capului. De ce a dispărut cafeneaua asta atât de repede?

— Nu pricepi pentru că îți pui întrebarea în mod greșit. Problema nu e de ce a dispărut, ci de ce se afla aici când ai venit tu pentru prima dată.

Nedumerită, Iris a ridicat din umeri.

— Îți amintești după-amiaza aceea când ai descoperit *Cel mai frumos loc...*?

— Cum să nu! Una dintre cele mai triste din viața mea... Îmi umblau prin cap tot felul de

idei ciudate. Aţi fi mirat dacă v-aş spune că voiam să mă sinucid?

— Deloc. Clienţii mei au aceleași tip de idei, de-aia îmi și sunt clienți.

— Păi atunci... *Cel mai frumos loc*... este...?

— Un loc de trecere. Altfel spus: un soi de sală de așteptare, unde zăbovesc cei care urmează să treacă dincolo. Vechii greci credeau că după moarte oamenii trebuiau să traverseze o apă într-o barcă condusă de un cârmaci priceput, dar capricios. Dacă-i luăm în serios, cafeneaua ar fi barca, iar eu, barcagiul.

— Prin urmare, toți clienții erau...

— Toți clienții cafenelei erau călători în trecere. Da, nu te uita așa la mine, erau morți.

— Și de ce nu se aflau și părinții mei printre ei?

— Nu toți au nevoie să aștepte. În plus, din câte știu, ei l-au trimis pe Luca cu scopul de a rezolva treburile neterminate. Au plecat liniștiți. Și, grație ție, așa a plecat și Luca.

— Dar eu eram vie!

— Însă viața nu te mai interesa.Tocmai ai spus că voiai să te sinucizi.

— Vreți să spuneți că, dacă n-aș fi încercat să-mi iau viața, dacă aș fi avut planuri și poftă

de viață, cafeneaua asta nici n-ar fi existat pentru mine?

— Nu chiar. Îți spun că astea sunt motivele pentru care a dispărut.

În clipa aceea Iris a auzit un cântec. A ascultat cu atenție. Atât melodia, cât și cuvintele i se păreau familiare, de parcă le-ar mai fi auzit. Avea impresia că i se adresau direct:

Heaven after heaven
Our wings are growing
This is such a perfect world
When you're in love.[1]

— A sosit clipa. Trebuie să mă duc, a spus magicianul.

— Stați, n-am apucat să vă întreb care e secretul ceasului!

Răspunsul a venit ca de departe:

— Nu e nici un secret, Iris. Dă-i voie prezentului să pornească.

A încercat să-i zărească silueta în întuneric, dar plecase de-acum. Magicianul se făcuse nevăzut. Pentru totdeauna, de data asta, a fost ea sigură.

---

1. „Cer după cer / Ne cresc aripi / Lumea asta e perfectă / Când ești îndrăgostit“ (în engl., în orig.).

De parcă ar fi vrut să se agațe de ultimul semn rămas de la cafenea și de la oamenii de acolo, a scos ceasul din buzunar și l-a privit.

Secundarul începuse să se miște. L-a dus la ureche și a auzit tic-tacul puternic al vieții.

Prezentul pornise.

Epilog

Iris a deschis ochii când cele dintâi raze ale soarelui pătrundeau în noua ei casă. Era prima ei dimineață acolo și încă nu se obișnuise. Nici măcar cu splendoarea mării care sclipea sub lumina noii zile.

Îl visase pe Luca. În vis, era îmbrăcat tot în alb și venea spre ea într-o încăpere scăldată în lumină. Se apropia de ea, o săruta ușor pe buze și îi spunea: „Mulțumită ție n-o să mai fiu niciodată singur. Și nici tu, căci din clipa asta sunt îngerul tău păzitor".

Mai simțea și acum pe buze gustul acelui sărut. Un pic neliniștită, a avut impresia că, visându-l, comisese o infidelitate. S-a gândit imediat la Olivier. Ce-ar spune dacă i-ar povesti visul? Cum ar interpreta faptul că Luca revenise în gândurile sale și îi spusese că avea să vegheze la

fericirea ei? Dacă se înşelase atunci când luase ultimele decizii? Dacă apartamentul ăsta nu era de fapt locul în care trebuia să fie?

Când s-a mai liniştit puţin, o aromă delicioasă inconfundabilă i-a pătruns în nări. Fără să se mişte din pat, mai întâi a privit lumina reflectată pe tavan, abia apoi a analizat mirosul. Era simplu, îl cunoștea atât de bine: ciocolată.

A sărit din pat și s-a uitat pe noptieră. Era chiar acolo! O ceaşcă cu ciocolată aburindă, parcă atunci făcută, cu ceva scris pe porțelan. Cu inima bubuindu-i în piept, a citit:

CEL MAI FRUMOS LOC DIN LUME
E CHIAR AICI

Mulțumiri

Îi mulțumim lui Rocío Carmona, entuziasta editoare a acestei cărți, pentru că a dat viață cafenelei magice; domnului doctor Eduard Estivill, pentru povestea cu papagalul și pentru atâția ani de optimism și prietenie; lui Jaume Rosselló, părinte spiritual și editorul *Călătoriilor lui Índigo,* și grupului de hoteluri Gurú, pentru că a furnizat banda sonoră a multor pasaje ale acestei istorii.

Le mulțumim de asemenea cititoarelor și cititorilor care se lasă emoționați de povești, pentru că s-au așezat cu noi la mesele din cafeneaua visurilor.

CUPRINS

Partea întâi
CELE ŞASE MESE ALE MAGICIANULUI

Partea a doua
TIC-TACUL VIEȚII

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Care Santos s-a născut în 1970, în orașul Mataró, Barcelona. A studiat mai întâi dreptul, apoi filologia la Universitatea Autonomă din Barcelona. Este autoarea a 11 romane, șase volume de proză scurtă, două volume de poezii, precum și a numeroase cărți premiate pentru copii și adolescenți. La Editura Humanitas Fiction i-au apărut romanele *Încăperi ferecate* (*Habitaciones cerradas*, 2011) în 2013, *Aerul pe care îl respiri* (*El aire que respires*, 2013) în 2014 și *Poftă de ciocolată* (*Desig de xocolata*, 2014; Premio Ramon Llull) în 2016. Noul ei roman, *Media vida*, e încununat, în 2017, cu Premio Nadal. Opera lui Care Santos e publicată în peste 20 de țări.

Francesc Miralles s-a născut în 1968, la Barcelona. A studiat literatura germană la Universitatea din Barcelona. Este un scriitor prolific de succes, jurnalist și muzician. Printre romanele sale pentru adolescenți se numără *Un haiku per a l'Alícia* (2002, Premio Gran Angular) și *Interrail* (2007, Premio Columna Jove). Romanul său *Amor en minúscula* (2006; în curs de traducere la Humanitas Fiction) a apărut deja în peste 20 de țări. Este autorul mai multor volume de psihologie practică, de asemenea bestselleruri. Cărțile semnate împreună cu Alex Rovena sunt traduse în peste 12 limbi.

Din 2008, când a apărut în spaniolă, romanul *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici* (*El mejor lugar del mundo es aquí mismo*) și-a început o spectaculoasă traiectorie internațională.

ISBN 978-606-779-160-0

9 786067 791600